

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Hallager, C. B.; samlede af C. B. Hallager.
Allernyeste Vademecum til Fornøjelse i ledige
Timer : en Samling af smaa Fortællinger,
lystige Indfald, pudseerlige, løierlige Svar,
Historier og Anekdoter

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Schytz, 1801

Fysiske størrelse | Physical extent:

110 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Hallager,
Allerny este
Bademecum.

1801:

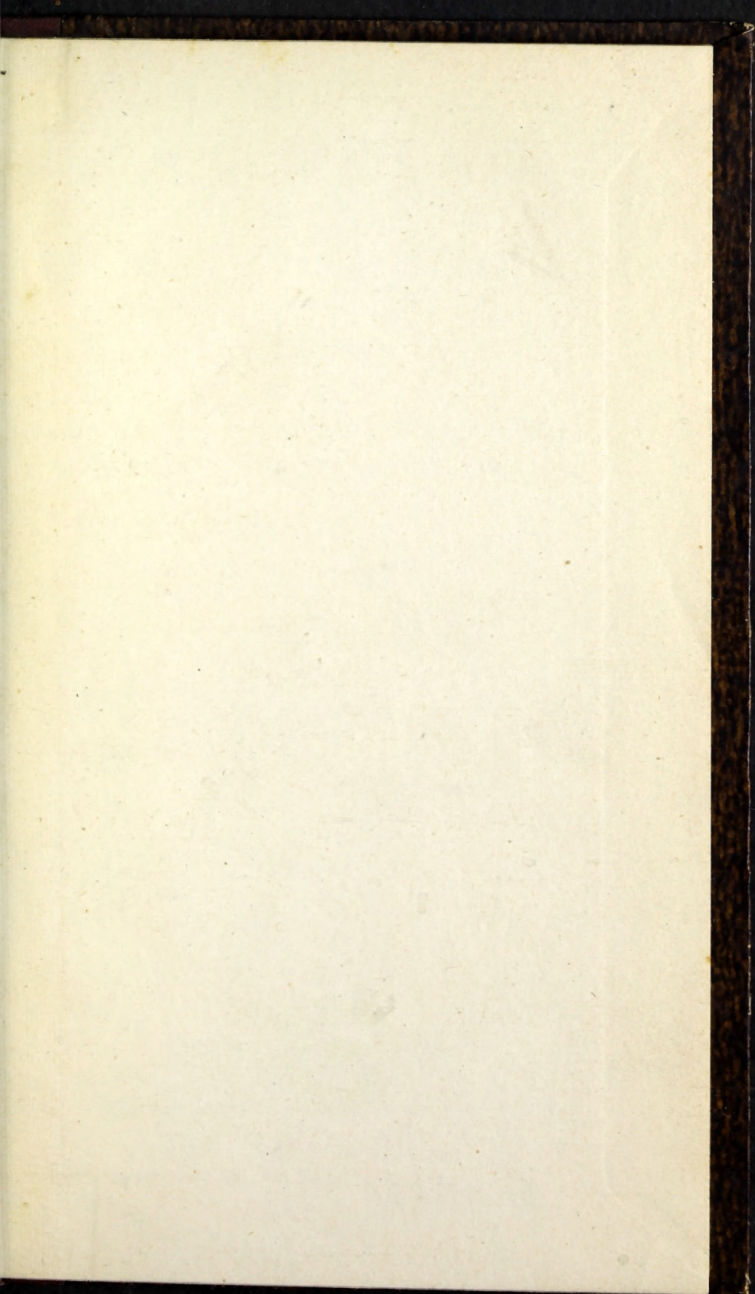
59, - 87 - 8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020712342

Allernæste

B a d e m e c u m

til

Fornøielse i ledige Timer.

En Samling

af

smaa Fortællinger, lystige Indfald, pudseerlige,
løierlige Svar, Historier og Anekdoter.

Samlede af

C. B. Hallager.

Kjøbenhavn 1801.

Trykt hos Niels Christensen,
og sælges hos Schyrtz i store Grønnegade No. 235.

Edward Burke havde, som bekjendt er, ingen Formue selv, men da han gjorde sin Lykke paa sin politiske Løbebane, blev han ved sine fornemme og rige Venners Understøttelse sat i den Stand, at han kunde kjøbe sig et smukt Lyststed, Beauconsfield i Buckinghamshire, og indrette det meget bekvemmeligt.

Mange af hans Venner saae skævt til hans Lykke, som de ogsaa troede at have Paa-stand paa.

Men da Johnson besøgte ham første gang der, og i det han traadde ind i Parken, saae sig omkring med største Forundring, spurgte Burke ham: om han beundrede de smukke Anlæg.

"D ikke saameget dem," svarede Johnson, "som Maaden, hvorpaa deres Eier er kommen i Besiddelse af dem."

Naar nogen gjorde den afdøde Hertuginde af Queensberry en smigrende Compliment, saa pleiede hun stedsse at svare: Ja den er ret smuk, men det er dog ikke noget mod den, som Manden med Hjulbøren gjorde mig.

Den Complimenterende blev naturligviis nysgjerrig for at faae at vide, paa hvad Maade en anden havde overgaaet ham i Høflighed, og Hertuginde fortalte det derpaa saaledes: "Jeg betragtede engang i Peccadelly en Mand, som trillede en Hjulbør foran sig og sugede paa en kort Pibe, som var gaaet ud. Knægten mærkede at jeg havde faaet Øje paa ham, og raabte høit til mig: Madam! Madam! lad mig tænde min Pibe ved Deres Øjne.. O tilstaae mig min Herre, at Manden med Hjulbøren forstod den Ting bedre.

Da Philip II, Konge af Spanien holdt sit Indtog i Sarrogozza, maatte Hertug Emanuel af Savoien ride paa hans høire Side.

Hertugens Hest var meget uregjerlig, og vilde slet ikke lade sig styre.

"Ey, ey, kjere Søn! sagde Philip: du har ogsaa taget en meget vild Hest."

O nei Sire, svarede Hertugen, den er ellers meget tam, men den føler at den ikke er paa sit rette Sted.

Til Høitidelighed for den sidste Fredslutning imellem Sverrig og Rusland, blev der foranstaltet en Illumination i Stokholm. Men da denne Fred, ikke var falden meget fordeelig ud for Sverrig, saa havde en Borger kun sat et eneste Lys i sit Vindue, med disse Ord:

Som Freden er, saa lyses her.
(Illuminationen er passende til Freden.)

Da den nuværende Konge af England besteg Tronen, blev der overleveret ham en Lykønskingsadresse af Alderman Baker.

Hertugen af Newcastle paastod ved denne Leilighed, at Aldermannen skulde modtage den Ære, man havde tiltænkt ham, nemlig: at optages i Adelsstanden, som han, i hvor meget det endog var ham imod, ikke kunde afslaae.

Næste Dagen ønskede en af hans Venner ham til Lykke i hans nye Stand, og yttrede til-

lige det Haab snart at see den nye Ridder som Baronet.

Det skal aldrig skee, svarede Bæker: "thi Gud bevare mig fra, at jeg skulde forplante mine Taabeligheder paa mine Efterkommere.

Den berømte Edmund Burke var en Søn af en Procurator i Provindsen Leinster i Irland; og omendkjønt hans Fader var en velhavende Mand, saa kunde dog Burke ikke gjøre nogen Paastand paa en glimrende Lykke.

Han blev derpaa Privatsekretair hos den berømte Lord Hamilton, og udarbejdede den første Tale i Parlamentet for denne Mand, som tørstede efter Roes; efter hvilken Hamilton aldrig mere traadte frem, og derfor fik det Tilnavn: Hamilton med den ene Tale (the simple Speech Hamilton).

For denne Tjeneste, gav Lorden den unge Burke en aarlig Pension af 200 Pund.

Men da han engang, i en Ordstrid angaaende en politisk Gjenstand, udlod sig saaledes mod Burke:

"Forglem ikke at jeg hjalp Dem i Vejret!" svarede Burke strax.

"Deraf

"Deraf følger at jeg nedlod mig til at gjøre Deres Bekjendtskab!"

Strax i samme Dieblif frasagde han sig den af ham hidindtil bekomne Pension.

En fornem Herre ved Ludvig den 15des Hof, som fandt stor Behag i Heste, blev overmaade bestyrtset, da hans Staldmester kom om Morgen ind til ham og lod ham vide, at den Hest, som han havde redet paa Dagen tilforn, var død — Hvad, sagde han den Hest, som jeg reed paa i gaar — Ja naadige Herre! — den kastaniebrune Hest, som jeg kjøbte af Hr. Barades? Som var kun sex Aar gammel? Som saa godt fortærede sit Foer? Ja Deres Naade, den selv samme, svarede Staldmesteren. Gode Gud, raabte nu Herren, hvor snart er det ikke forbi med os!

En Hofmand var forelsket i en stor Prindsesse; men torde ikke erklære hende sin Kjerlighed. Prindsessen, som havde mærket det, sagde engang til ham, at hun havde stor Lyst, til at see dens Portræt som han elskede hiest. Der er
det,

det, sagde han, og gav hende i det samme et lidet Speil.

En Bonde, som havde seet, at gamle Folk, naar de vilde læse brugte Brillen, gik til nærmeste Kjøbsted, for at kjøbe sig et Par. Da han var kommen der, gik han ind i en Ijsenbod, og begjærte nogle. Kræmmeren lagde ham et heelt Bunt frem, og bad ham selv at udsøge sig et Par. Nu tog Bonden en Bog af Kommen, satte Brillen paa Næsen, for at prøve dem; men da han havde prøvet dem alle, sagde han, der er ingen af dem, som jeg kan bruge. Naa, sagde Kræmmeren, i det han tog et Bunt af de allerbedste frem, disse ere af det bedste Slags, og dem kan I vist godt see med. Nu tog Bonden atter et Par efter det andet paa, men han kunde derfor ikke læse bedre, og sagde disse kan jeg ikke heller læse med. Nu spurgte Kræmmeren ham; maaskee Gaer, I da ikke heller kan læse uden Brillen? Bittermænd! svarede Bonden, dersom jeg kunde læse, hvad skulde jeg da vel bruge Brillen til.

Marechallen la Ferte, gjorde sit Indtog som
 Guvernør i Staden Metz i Lothringen. Nu
 indfandt de Deputerede fra Borgersekabet sig,
 for at aflegge deres Lykønskninger. Endelig
 kom ogsaa Jøderne. Da disse vare komne
 og man meldte dem, svarede Marechallen,
 jeg vil ikke tale med disse Slubberter, det er
 dem, som har ladet min Frelser dræbe; jag
 dem bort. Nu berettede man dem, at Mare-
 challen ikke vilde tale med dem. De svarede,
 at det gjorde dem overmaade ondt, da de til-
 lige havde en Foræring af 4000 Dukater, at
 overlevere Hans Excellence. Man lod nu Hr.
 la Ferte strax vide, hvad de havde svaret; og
 nu blev denne iørige Herre ganske anderledes
 til Sinds. Ak sagde han, lad da disse Stak-
 ker komme ind, de have min Troe, ikke kjendt
 ham, da de forsfæstede ham.

En gammel godtroende Mand, som blev syg,
 og merkede at denne Sygdom vilde blive hans
 Død, lod sin unge Kone kalde til sin Seng og
 sagde: Min Hjerte, du seer nu, at jeg snart
 maae forlade dig, thi jeg mærker tydelig nok at
 min Time er kommen; men dersom du, min Bed-
 ste, vil have at jeg skal døe med et roligt Sind,
 saa

saa maa du nu love mig en Ting. Du er endnu ung, og du vil uden Tvivl giøte dig igjen, nu da jeg veed dette, saa vil jeg bede dig, ikke at tage denne Hr. Ludvig; thi jeg maa sige dig reent ud, at jeg har været meget sjalu over ham, og jeg er saa endnu, derfor kan jeg ikke døe rolig, med mindre du lover mig dette. Af svarede Konen, min hjerte Mand, derfor kan du døe ganske rolig; thi jeg forsikrer dig, at naar jeg endog vilde giøte mig med ham, saa kunde jeg ikke, efterdi jeg allerede er forlovet med en anden.

En Tigger, for bedre at stemme andre Mennesker til at vise Barmhertighed imod sig, faldt paa det Indfald at stille sig an, som om han var stum, da han nu engang kom ind i et Huus, hvor der var Een, som kjendte denne Døgenigt, spurgte denne ham, i det han trak sin Pung op, hvor længe har du været stum, din Stakkel? Fra min Barndom, svarede han.

En Digter gif engang hen at besøge en Adelsmand, som, da han saae ham uden for Døren,

ren,

ren, sagde til sin Tjenestepige, saa høit, at Digteren kunde høre det: Siig ham, at jeg ikke er hjemme. Nogle Dage derefter kom Adelsmanden til Digterens Dør, for at besøge ham, og raadføre sig med ham om en Sag af Bigtighed. Nu, sagde Digteren, da han hørte hvem det var, uden at lukke Døren op: Jeg er ikke hjemme. Hvad, svarede Adelsmanden, De er ikke hjemme og taler selv med mig, Herpaa svarede Digteren, hvad, De vil ikke troe mig selv, naar jeg siger Dem, at jeg ikke er hjemme, og jeg troede dog forleden Dag Deres Pige, da hun berettede mig dette. De maa vide, min Herre, at jeg vel er hjemme, men ikke for Dem.

En Mand gik engang igjennem en Gade, og i det han gik, paakom der ham en Rysen, som var saa stærk, at den forkrækkede en Hund, som derover fløi hen i Benene paa et Esel, som en Kone trak til Torvet. Eselet gav sig nu til at løbe af alle Kræfter op paa Torvet, lige ind i en Pottetræmmers Vare, som stod der tilfals. Pottetræmmere lod Eselets Eiermand stævne ind for Retten, for at faae Erstatning. Denne gav Hundens Herre Skyld derfor;

for; men denne beskyldte Manden, som havde
nyset, for at være Marsag i den hele Ulykke, og
Retten dømte ham til at betale hele Skaden.

En Fader laae paa sit Yderste, og lod den ene
af sine to Sønner komme frem for sig. Hør
Christopher, sagde han. Jeg mærker, at Dø-
dens Time er nær. See du er et forstandigt
Menneske og kan noget, derfor har jeg og altid
holdt meget af dig, og vil belønne dig derfor.
Tag nu denne Kogle og luk denne Kiste op, der
vil du finde et Skrin, hvori alle mine Midler
ere forvarede, disse skal nu være din Eiendom
og tilhøre dig allene, paa det du ikke i sin Tid
skal lide nogen Nød. Ak, kjæreste Fader, sv-
arede Sønnen, det kan jeg ikke tage imod, hvad
skalde da min stakkels Broder Jørgen faae. —
Ak, svarede Faderen, for ham er jeg slet ikke
bekymret, hans Dumhed skal nok bringe ham
frem.

Et Menneske, som kunde æde saa meget som
sex andre, fremstillede sig for Henrich den Fjer-
de, Konge i Frankerige, i det Haab, at denne
Fyrste

Første skulde give ham noget, hvormed han kunde vedligeholde en saa sjelden Færdighed. Kongen, som allerede havde hørt tale om denne berømte Graadsfer, spurgte ham, om det ogsaa var sandt, at han kunde spise saa meget som sex andre Mennesker.

Ja, Deres Majestæt, svarede han. — Kan du og arbejde ligesaa meget som sex andre? spurgte Kongen. Nei, svarede han, jeg arbejder ligesaa meget som den der har samme Styrke, Kræfter og Alder som jeg.

Bittermænd! svarede Kongen ham, der som jeg havde sex saadanne Karle som du, i mit Kongerige, saa skulde jeg lade dem hænge; thi saadanne Sturker skulde snart skaffe dyr Tid i Landet.

Friderik den Store, Konge af Preussen, pleiede gjerne at tale med de Betjentere, som vaagede hos ham om Natten, medens hans sidste Sygdom. Her er een af disse Samtaler.

Kongen. Hvad er Klokken?

Tjeneren. Tolv.

Kongen. Jeg kan ikke falde i Søvn, fortæl mig noget.

Tje.

Tjeneren. Hvad skulde jeg kunde fortælle Deres Majestæt? Jeg er en stakkels Dødsmer, og veed intet.

Kongen. Hvor hører du hjemme? — Jeg er fra en Bondeby i Pommern. — Lever dine Forældre endnu? — Nei, jeg har kun min Moder levende, som er meget gammel. — Hvad ernærer hun sig med? — Hun spinder. Hvor meget kan hun fortjene om Dagen? — omtrent fire Skilling. — Deraf kan hun viselig ikke have sit rigelige Udkomme? — Der hvor jeg er fra, kan man have Mad og Drikke for meget godt Kjøb. — Har du ikke sendt hende noget? — Nogle Rigsdaler. — Det har du gjort meget vel i; du er en brav Karl. Du har megen Møje med mig; men vær taalmodig, jeg skal lede noget op til dig, naar du fører dig forstandig op.

Nogle Dage derefter, da Turen til Opvartning, atter var kommen til denne Pommerinker, sagde Kongen til ham, gaae hen til Vinduet, der har jeg lagt noget hen til dig. Det var 30 Luidorer. Pommerinkeren kunde ikke troe, at denne Sum var bestemt til ham, derfor tog han kun fem eller sex af dem, og aabnede Haanden for at vise Kongen dem. Skal jeg tage disse, spurgte han Kongen? — Nei du skal beholde dem alle sammen, jeg har lagt dem hen

hen til dig. Jeg har og sendt din Moder noget. Denne gode Tjener gjorde sig strax Umage for at faae at vide, hvad Kongen havde sendt hans Moder, og han var færdig at døe af Glæde, da han erfarede at Kongen havde givet hende 100 Rdlr. aarlig Pension.

I den syvaarige Krig førte man et Menneske til Kongen, som havde staaet i Tjeneste hos en østerrigs General, og var taget bort fra ham. Han overleverede Kongen adskillige Papirer, som gav megen Oplysning om adskillige fiendtlige Planer. Kongen lod ham komme for sig, efterat han havde givet ham et Middagsmaaltid. Jeg kan ikke tage dig i min Tjeneste, sagde han, thi hvad for en Tillid kunde jeg have til et Menneske, som har forraadt sin Herre! Her har du hundrede Luisdorer for den Tjeneste, du har troet at bevise mig, pak dig hurtig bort, og vogt dig for aldrig mere at findes i min Leir, eller hvor mine Tropper ere, ellers lader jeg dig strax hænge.

Ali. Begge Partier bleve nu indstevnede for Retten. Efter at han havde hørt Kjøbmandens Udsagn, spurgte han Udraaberen, hvad han havde skullet paa Kjøbmandens Begne offentlig bekjendtgjøre? Denne erklærede oprigtig, at han hos ham kun havde talt om to hundrede Guldstykker. Nu svor Matrosen, at han kun havde fundet de 200 Guldstykker i Pungen; men slet ikke seet nogen Smagrad. Endelig fældede Viziren følgende Dom. "Da denne Kjøbmand har tabt en Smagrad, tilligemed Guldstykkerne, saa er det klart og tydeligt, at den Pengepung og det Guld, som Matrosen har fundet i den, ikke er den Pung, som Kjøbmanden har tabt. Det er en Anden, som har lidt dette Tab. Kjøbmanden maa altså blive ved at lade sin Pung, Penge og Smagrad offentlig udraabe, indtil den bringes ham igjen af et Menneske, som frygter Gud. Hvad Matrosen angaaer, saa skal han gjemme Pengene i 40 Dage, og dersom den, der har tabt dem, inden denne Tids Forløb ikke melder sig, saa skal han beholde dem, som et Gode, der var ham beskikket. Dette besynderlige Exempel paa Retfærdighed skede i Begyndelsen af det attende Aarhundrede.

To Matroser gik sammen forbi vor Fruekirke, see engang op paa Spiret, sagde den ene til den anden; hvad er der at see, spurgte denne. Jh! seer du ikke den Muus, som løber der oppe paa Spidsen af Kronen. Nei, svarede han, see den kan jeg ikke; men jeg kan godt høre, at den tramper.

En Haandverkskarl, som nylig var kommen hjem fra sin Vandring, fortalte engang i et Selskab, at medens han arbeidede i Erfurt, kom der en Roe til Torvs, som var saa stor og tung, at der behøvedes 6 Heste til at føre den derhen. Det er troeligt sagde en af de Tilstedeværende, thi der er mange underlige Ting i Verden, som for Exempel, da jeg var i Frankfurt am Main blev der arbeidet paa en Kobberkjedel, som var saa stor og vidtløftig i sin Omkreds, at de tolv Svenske, som arbeidede paa den inden i, stode saa langt fra hinanden, at den ene ikke kunde høre den andens Hammerslag. Det er næsten utroligt, raabte den første Fortæller, og hvad skulde da denne store Kjedel bruges til. — Netop til deri at koge den

B

den

den Roe, som du nylig har fortalt os, at du har seet i Erfurt.

En Dame, som sølede hele Adelsstandens Værdighed, opholdt sig i London paa den Tid, da Revolutionen begyndte i Frankerige. Og da hun havde faaet et Exemplar af de af Nationalforsamlingen udgivne Menneſkerettigheder, ſaa ſagde hun, der gives dog egentlig kun tre forſkjellige Menneſkearter, Adels, Middelſtanden og Tyende, og diſſe tre ere dog ligesaa forſkjellige, ſom Porcellain, Tin og Leer. Kort derefter befalede hun Tjeneren, at han ſkulde falde Ammen med Barnet ned. Tjeneren, ærgert over den forhadte Sammenligning, ſkreg nu af fuld Hals op ad Trappen til Ammen. Du gamle Leerpotte bring den lille Porcellainsdukke ned. Damen, ſom hørte dette, blev forbittret og truede Tjeneren med at jage ham paa Døren. — Den Umage kan De ſpare, ſvarede Tjeneren, thi jeg reiſer nu til Frankerige, hvor man blander Porcellainet, Tinnet og Leeret ſammen, og hvis Compositionen bliver god, ſaa vil den nok ſnart blive gjort efter i andre Lande.

Prinds Wilhelmi af Oranien, som siden blev Konge i Engelland, var en stor General. Da han engang var paa Marschen, for at udføre en vis Expedition, bad en vis Oberst ham, at han vilde sige ham, hvad hans egentlige Hensigt dermed var. Naar jeg nu sagde Dem det, svarede Prindsen, vilde De da fortie det; og da Obersten nu forsikrede ham, at han aldrig skulde aabenbare det for nogen, svarede Prindsen: Gud har ogsaa betroet mig den Gave, at tie med det jeg har i Sinde at gjøre.

Da Ludvig den Ellefte opholdte sig paa et af sine Landslotte, gik han engang ned en Aftenstund i Kjøkkenet, hvor han saae en lille Dreng, som var en 12 til 14 Aar gammel, siddende at vende Steg. Denne Dreng var meget velstakt, og havde tillige et vittigt Udseende. Dette bevægede Kongen til at give sig i Snak med ham, og spørge ham, hvem han var, hvor han hørte hjemme og hvad han kunde fortjene. Jeg hedder, svarede han, Steffen, jeg hører hjemme i Berri, jeg er Koffedreng her, og fortjener ligesaa meget som Kongen. — Hvad fortjener da Kongen? spurgte Ludvig. — Hvad han behøver, og jeg ligesaa. Dette fri og

B 2

vit:

vittige Svar behagede Kongen saa meget, at han tog ham til sig, gjorde ham til sin Kammer tjener, og beviste ham siden mange Velgjerninger.

En Bonde slagtede et Sviin, og i den Bye, hvor han boede, var det en gammel Skif, at de, som slagtede, forærede et Stykke deraf til enhver af Byemændene. Han var altsaa nsdt til at gjøre det samme; men da han estertænkte, at naar han saaledes skulde dele sit Sviin, blev der kun lidet tilbage, saa søgte han at finde paa et Paaskud, hvorved han kunde komme til at beholde det altsammen. Til den Ende raadførte han sig med sin Naboe derom, og denne, som mærkede hans Gjerrighed og tillige var en meget listig Mand, gav ham det Raad, at han skulde sige det var sijaalet. Bonden inderlig glad over dette Raad, takkede ham derfor og sagde at han vilde følge det. Saasnart det nu var bleven Nat, indfandt Raadgiveren sig i Bondens Gaard og tog Svinet bort. Man tænke sig hvor bestyrtet Bonden blev, da han om Morgenens saae at hans slagtede Sviin var borte. Han gik ganske forstrækket ud af sit Huus, og den første, som han mødte, var just den,

den, som havde spillet ham dette Puds. Da han nu saa ham, sagde han: man har ret for Alvor stjaalet det Sviin, som jeg lod slagte i Gaar. Ket saa svarede han ham, saaledes skal du sige til alle dem, der møde dig. Men dette er ikke en Dydigtelse; sagde Bonden, thi man har rigtig stjaalet det. Det er ret brav, svarede den anden, bliv altid ved at sige dette og saa skulle alle troe dig. Bonden gav sig nu til at bande og skrige, at han ikke sagde dette for Spøg; men at man ret for Alvor have stjaalet hans Sviin; men jo hidsigere han blev, jo mere blev den anden ved at sige, at han handlede klogeligen i saaledes at paaftaae dette, og at det netop var den rette Maade, som han skulde betjene sig af, for at slippe for at give dem en Foræring, som han tilforn havde modtaget Foræringer af.

Den berømte Maler Michael Angelo forfærdigede et Malerie, som forestillede Dommедag, der blev opsat i Kapellet i Vatikanet. Maleren havde heri forestillet adskillige af hans Venner og Bekjendtere saa livagtigen, at man strax kunde kjende dem. Alle hans Venner havde han sat i Himmelen, og hans Fiender i Helvede. Iblant disse sidste var en fornem Prælat, som

som paa den Tid var Pavens Rentemeester. Denne ærgerlig derover gif hen til Paven, og beklagede sig desangaaende, bedende tillige at hans Hellighed vilde bevise ham den Raade, at lade dette Malerie forandre, og sætte en anden Person i hans Sted. Paven svarede ham herpaa, at han vidste nok, at hans Magt ikke strakte sig længere, end til Skjærsilden, hvad Helvede angaaer, blev han ved, da er derfra ingen Forløsning at vente; og da han engang var kommen derind, saa maatte han forblive der.

Professer Taubman i Sachsen er bekjendt for en Mand, der besad særdeles sindrige og vittige Indfald. Kurfyrsten kunde derfor godt lide ham, og han blev ofte for Morskabs Skyld indbudet til Hoffet. Engang bad han ham til Bords hos sig om Middagen, og for at sætte ham i Forlegenhed, havde Kurfyrsten beselet, ikke at lægge nogen Skee hen til ham. Nu øste man Suppen op, og Kurfyrsten bad ham at spise; men da han ingen Skee havde, saa undskyldte han sig, saa godt som han kunde. Kurfyrsten, som vilde ret have Løier med ham sagde nu, en Skjelm som ikke spiser sin Suppe, og i det samme begyndte han og de andre Her-
rer

rer at spise. Taubman tog nu fat paa Brødet, hulede det ud, stak det paa Gaffelen, og betjente sig deraf som af en Skee. Da Suppen var spist, sagde Taubman: en Skjelm som ikke spiser sin Skee, og i det samme spiste han Brødet, der havde været hans Skee, hvilket ingen af de andre kunde gjøre ved deres.

Da en vis Fyrste reiste igjennem en lille Stad af sit Kongerige, kom Borgemeesteren og Raadmændene ham i Møde, og tiltalede ham med disse Ord: af alle de Stæder, som staae under Deres Majestæts Herredømme, skulde denne lille Stad være ret inderlig fornøiet ved at vise Dem, at der er ingen af dem alle, som kunne have en større Hengivenhed for deres Konge. Det var vor Pligt at lade affyre Kanoner; men dette har været os en Umulighed, for atten Aarsagers Skyld. Den første, allernaadigste Herre, er denne, at vi ingen Kanoner have, og aldrig have haft nogen her i Staden. Holdt, sagde Kongen, jeg er saa vel fornøiet med den ene Aarsag, at I ikke behøve at fortælle mig de øvrige sytten.

Friderik den Store, Konge i Preussen, var en stor Elsker af gode Frugter. Han havde der for til alle Tider af Aaret alle Slags, som elers vare sjeldne. Midt om Vinteren bragte hans Gartner ham nogle Kirsebær, og nu faldt Kongen paa, at gjøre Dronningen en Foræring med disse. Han sendte derfor Een af sine Pager til hende med dem. Denne Page fik undervejs Lyst til at smage disse sjeldne Bær; han spiste først et Par; men disse smagte ham saa godt, at han ikke kunde styre sin Lyst, og inden han selv vidste det, vare alle Kirsebærrene opspiste. Dronningen fik altsaa ingen. Nogle Dage derefter besøgte Kongen Dronningen og iblandt andet spurgte han hende, hvorledes Kirsebærrene havde smagt? Hvilke Kirsebær, spurgte hun — dem, som jeg sendte Dem forleden Dag — Jeg har ingen faaet svarede hun. — Kongen blev nu meget vred paa Pagen, og da han var kommen hjem, skrev han en Seddel til den Officeer, som havde Vagt paa Slottet, af følgende Indhold: "Overbringeren af denne Seddel skal De lade prygle godt af," og efterat han havde forseglet den, gav han den til den ovenmeldte Page, at han skulde bringe den ned til Officeren i Vagten. Da han var kommen paa Trappen, erindrede han sig Kirsebærrene, og at denne Seddel maaskee indeholdt en Belønning for hans

hans Glikvurnhed, thi sagde han ved sig selv, Kongen har i Dag besøgt Dronningen, og maaſkee talte om Kirsebærrene. Som han ſaaledes tænkte paa hvad han ſkulde gjøre, mødte han juſt af en Hændſſe en Jøde, ſom han var godt kjendt med. Hør min Ven, ſagde han, vil De ikke bevise mig den Tjeneste, at bringe denne Seddel ned til Officeren i Vagten. Jeg har ſaa meget at forrette i dette Dieblif, at jeg ikke ſelv kan gaae derned, uden at forſømme et andet vigtigt Vrende. Hjertelig gjerne, ſvarede Jøden: Giv mig den kun. De er jo overbeviiſt om, at alt hvad jeg kan gjøre Dem til Tjeneste, er mig en ſand Fornøiſſe. Jøden gik altsaa ned til Officeren, og overleverede ham Seddelen. Saasnart han havde læſt den, greb han Jøden i Kragen, og befalede at bringe Trommen ind. Jøden, ganſke forſkrækket over diſſe Tilberedſſer, ſpurgte hvad dette ſkulde betyde? — Det ſkal du ſnart ſaae at føle, ſvarede Officeren — Hvad, jeg, ſkreg Jøden! — Ja, din Skurk, blev Officeren ved, — det er efter Kongens Befaling. Min Gud, ſkreg Jøden, hvad Ondt har jeg da gjort Kongen? Jeg har ſaaet — Korporal, raabte Officeren ganſke rolig, uden at give Ngt paa Jødens Undſkyldninger, gjør eders Skyldighed, og giv ham halvtredsſindstyve Stokkeprygl. Naar dette

er

er skeet, saa vil vi siden see hvad der mere kan være at gjøre ved denne Sag. Den stakkels Jøde fik altsaa sine Prygl, saa tilstræffeligent tilmaalte, at han var særdig at opgive Anden, og man maatte lade ham bringe hjem. Dagen derpaa, da Kongen kom paa Paradet, spurgte han Officeren om Overbringere af Seddelen, havde tilstræffeligent bekommet de ham bestemte Prygl. Ja Deres Majestæt, svarede han, strifte efter Deres Befaling. Det kan jeg neppe troe, svarede han, da han blev Pagen vaer, see der staaer han jo og seer ganske munter og fornøiet ud. Jeg beder om Forladelse, Deres Majestæt, det er næsten umueligt, at han kan være her. Der staaer han jo igjentog Monarken, ved at pæge hen paa Pagen. Jeg veed ikke hvad jeg skal svare derpaa, jeg kan ikke see ham — Men kan De da ikke see min Page, som staaer der. Af Deres Majestæt, svarede Officeren tilgav mig, denne har ingen Prygl faaet. Og hvem da spurgte Kongen, det var en Jøde, sagde Officeren. Nu kunde Kongen ikke bare sig for at lee, og da han havde faaet nærmere Oplysning om Sagen, tilgav han Pagen for hans findrige Indfalds Skyld; og for at faae Jøden til at forglemme sine Smærter, tilstod han ham en Raade, som han længe tilforn forgjæves havde gjort Ansøgning om.

Da

Da man engang i en Concert sagde, at Clavecinet var sat alt for lavt, saa sagde et godt stakkels Karl, som var der tilstæde, det er der jo gode Raad for, man behøver jo kun at sætte det op paa Bordet.

En Biskop, som rejste igjennem en Landsby, saa der Byens Præst at staae ved Gadekjeret, og selv vaske sit Linned. Dette blev Bispen meget fortorneret over, og i sin Brede udbrød han. Hvilken Vels af Bisp har gjort eder til Præst? — De selv, naadige Herre, svarede Præsten.

Rabelais, en berømt fransk Læge, men tillige et meget lystigt Hoved, bekjendt for sine snurrige Indfald, var engang buden til Bords hos en Cardinal, hvis Huuslæge han var. Iblandt andre Retter, kom der ogsaa et Fad fuldt af stegte Algerhøns ind paa Bordet. Nu tog han sin Kniv, bankede med den paa Randen af Fadet og sagde: dette er vanskeligt at for-
døie. Da Cardinalen hørte dette, lod han denne Ret gaae fra sig. Men Rabelais tog
det

det hele Fæd til sig, og gav sig til at spise Agerhønsene med god Appetit. Da Cardina-
len saae dette, sagde han: Hr. Doktor! De
sagde jo, at disse Agerhøns vare vanskelige at
fordøie, og nu seer jeg dog at De spiser dem med
god Appetit. Hvorledes skal jeg forstaae dette?
Jeg beder om Forladelse naadige Herre, svarede
de Rabelais. Jeg har talt om Fædet; men
ikke om Agerhønsene.

En Tydsker og en Franskmand fulgtes med hin-
anden. Underveis mødte de et Sviin, hvis
sædvanlige Skrig Vui Vui gav Tydskeren An-
ledning til at sige: see dette Sviin taler jo
Fransk. Deri har De ret min Herre, svarede
Franskmanden, det taler det saaledes som de
fleste Tydske, nemlig overmaade flet.

En vis Prinds, som havde en meget smuk Ha-
ve i Egnen ved Paris, lod sætte følgende Ind-
skrift over Indgangs-Døren med store Bogsta-
ver: "Denne Have skal tilhøre den, som er
fuldkommen fornøiet." En riig, gjerrig Mand
læste denne Indskrift og løb strax hen til Prind-
sen,

sen, i det Haab at han skulde bekomme den, forsikrende at han var fuldkommen fornøiet. Gaae De kun Deres Vei, sagde Prindsen, dersom De var fornøiet, saa skulde De ikke komme herhid og forlange min Have.

Et ungt Toffehoved, som ikke kunde læse i en Bog eller kjennte et Bogstav, fik engang en smuk Bog til Foræring, og for at alle Folk skulde se den, tog han den altid med sig i Kirken; og lod som om han læste i den med stor Andagt. Til al Ulykke hændte det sig, at en Anden, som stod bag ved ham, blev vaer at han holdte Bogen forkeert. Denne, som ikke vidste hvad han skulde tænke derom, spurgte ham: hvorfor holder du din Bog forkeert? — Ei svarede han det er fordi jeg er feithaandet.

Keiser Carl den Femte havde engang forvildet sig paa Jagten, og som han red omkring i Skoven, saae han et Huus, som han gik ind i, for at faae lidt at forfriske sig paa. Da han var kommen ud, saae han fire Karle, som laae paa Bænkene og stillede sig an som om de sov.

sov. Nu rejste den Ene sig op, og i det han gik lige henimod Keiseren, sagde han: jeg har drømt, at jeg skulde tage Deres Uhr, og tog det; derpaa kom den Anden og sagde: jeg har drømt at Deres Rideskjole vilde passe mig godt, og traf den af ham; den tredie tog paa samme Maade hans Pung; og den fjerde bad ham om, at han i Følge hans Drøm maatte lede i hans Kommer. I det han var i Færd dermed blev han vaer, at der var en Guldkjede om Keiserens Hals, hvori der hang en lille Pibe, som han og vilde tage. Men nu sagde Keiseren, hør min Ven, tillad, at jeg, førend I stiller mig ved den, maa vise eder, hvortil den bruges, og hvad Kraft den har. I det samme stødte han i Piben, og hans Folk, som ledte efter ham i Nærheden, kom nu, da de hørte denne Lyd, i fuld Galop derhen, omringede Huset, og gik derind. Disse bleve nu meget forundrede over at see Keiseren i denne Tilstand. Men Keiseren smilede og sagde: See her disse Folk have drømt alt hvad de vilde. Nu vil jeg ogsaa drømme. Efter at have betænkt sig et Dieblisk, sagde han: Jeg har drømt, at I fire Skjelmer have fortjent at hænges, hvilket og strax blev fuldført. De bleve alle fire klyngede op uden for Huset.

En Kandidat søgte om et Præstekald hos Kong Wilhelm af Preussen. Kongen spurgte ham, hvad Landsmand han var? Jeg er en Berliner Deres Majestæt. Gaae du kun din Vej, svarede Kongen. Den berlin'ske Engel duer intet. Jeg beder om Forladelse, allernaadigste Konge, svarede Studenten. Jeg kender dog to, som gjør en Undtagelse heri; og hvem ere da disse, spurgte Kongen? — Den første er Deres Majestæt selv — og den anden er jeg. Kongen loe ad dette Svar og gav ham Kaldet.

En vis Hollænder, som var bleven gift med en særdeles arrig Qvinde, kunde ikke længere taale hendes bisire Luner, og gav sig derpaa til at prygle hende saaledes, at hun fik to eller tre dybe Huller i Hovedet. Nu skikkede Manden Bud til en Feltstjær, og bad ham ikke at spare noget, som kunde tjene til hans Kones Helbreds Erholdelse. Konen, som saae at dette nok vilde blive bekostelig for hendes Mand, glædede sig hjertelig derover, og troede at han nok skulde lade være at prygle hende i Fremtiden. Men da hun nu var bleven frisk, spurgte han Feltstjæren i hendes Nærværelse, hvad han nu skulde

skulde give ham for hans Umage? 30 Rigsdaler svarede han. Godt sagde Manden, der er de, og her har de endnu 30, som jeg vil give dem forud, for igjen at faae deres Bistand, naar min Kone skulde igjen faae Lyst til at blive pryglet.

En lille Dreng, som havde spist for meget, blev overmaade syg deraf. Hans Fader sendte Bud efter Lægen, og denne ordinerede ham en Kli-steer, hvilket Drengen ikke vilde tage imod; men da han omsider blev tvungen dertil, saa skreg han grædende; Hvorfor skal da den Skyldige lide for den Uskyldige?

Et Menneske, som ikke forstod at skjere for, var engang buden til Bords, og havde paataget sig denne Forretning. Da Fadet med en Gaasefleg nu blev sat hen til ham, bar han sig saa ubehændig ad dermed, at han lod Stegen falde paa Gulvet. Ak! sagde en af Gjæsterne, det var dog Skade for den skønne Gaas, nu vil vist Hunden tage den. Nej, sagde den ubehændige Forstjæver, i det han tørte Sausen af sin

sin Kjole med Servietten, det skal Hunden nok lade blive; thi jeg har sat min God paa Gaasen.

En vis Hofnar gif engang med en Kammertjener. — Hofnaren gif paa den høire Side af ham; og dette syntes Kammertjeneren at være imod hans Rang, hvorfor han sagde. Jeg kan ikke taale, at en Nar gaaer paa den høire Side af mig. Da kan jeg, sagde Hofnaren, og i samme Dieblif gif han om paa den Venstre.

Man fortalte Franz den Første, Konge af Frankrige, at Folket knurrede, fordi han havde lagt en nye Skat paa dem, og at dette endog gif saa vidt, at de tilfidesatte den Verbødighed, som de skyldte hans Person. Ei! svarede, Kongen, lad dem sige hvad de ville. Det er billigt, at de maae have nogen Fornøielse for deres Penge.

En meget enfoldig Borgermand saae engang ud af Vinduet i sit Huus, som han nyelig havde kjøbt, og sagde til Een af sine Venner, som

E

just

just gik forbi: Hør min Ven, sig mig engang
hvorledes dette Huus klæder mig?

En Mand, som var overmaade riig, men me-
get dum, havde hørt sige, at en Ravn kunde
leve i hundrede Aar. For nu at blive selv ved
egen Erfaring overbevist derom, købte han en.

En Adelsmand, som for adskillige grove For-
brydelser var bleven sat i Fængsel, og omsider blev
radbrækket levende i Paris, havde et lille Gods.
Da Præsten om Søndagen efter Sædvane skul-
de bede for ham fra Prædikestolen, sagde han:
O I Elffelige, endnu et Suk for dette Steds
Kirkepatron Hr. N. N., som er død i Paris af
sine Blesfurer.

En Spidsbube, der stod i Kirken, bag ved en
Dame, som trak en prægtig Gulddaase op af
sin Lomme, brugte sine Fingre saa behændig,
at han uformærket stjal den. Da Damen kort
Eid derefter atter vilde tage sig en Pris, ledte
hun forgjeves efter sin Daase, og blev meget
bestyrt.

bestyrktet, da hun ikke kunde finde den. Ak, raabte hun, hvor er da min Daase bleven af? Du gode Gud! skulde man have sjaalet den. Spidsbuben, som endnn ikke havde faaet Tid til at slippe bort, sagde til Damen, at der ikke havde været nogen nær ved hende, og bad hende at lede endnu engang efter den, hvilket hun og gjorde, men uden nogen Nytte. Da man ansaae Spidsbuben, som var prægtig klædt, for en fornem Herre, saa var der ingen der satte Mistanke til ham. Ak hvor jeg dog er uheldig, at jeg skulde miste saadan en kostbar Daase, og mit Uhr er det ikke ogsaa borte, dog nei nu erindrer jeg det, det lod jeg ligge hjemme paa mit Natbord. Vær ikke bekymret Madame sagde Spidsbuben; jeg har noget at sige hos Politiet, og jeg vil strax gaae hen og føie Anstalt til at det bliver bekendtgjort hos alle Guldsmedene, og dersom jeg er saa lykkelig at faae Daasen igjen, saa beder jeg Dem at sige mig, hvor De boer og Deres Navn, da jeg strax skal give dem Efterretning derom. Damen takkede ham og gav ham den forlangte Underretning. Spidsbuben gik nu strax ud af Kirken og lige hen til det Hus, hvor Damen boede. Jeg kommer her, sagde han til Een af hendes Kammerjomfruer, fra den og den Dame, for at bede Dem at give mig hendes Uhr, som hun

C 2

ha:

har glemt paa sit Matbord. Kammerjomfruen, som aldrig havde seet denne Person før, vilde ikke give ham Uhret. Spidsbuben, som mærkede, at man ikke havde synderlig Tro til hans Udsigende, sagde: Jeg mærker nok, at De ikke kjender Baron de Platteforme, men det kan være ligemeget, jeg skal strax gjøre Dem det beviisligt, at De kan have Tillid til mig. Kjen- der De denne Daase, Fruen har leveret mig den, eftersom hun saae forud, at De nok ikke vilde levere Uhret til en Ubekjendt; med min- dre De saae dette Beviis fra hende selv. Nu behøvedes der intet mere, for at have al Mis- tanke. Man leverede ham Uhret, og Damen fik siden efter aldrig sit Uhr eller sin Daase mere at see.

En spurgte en Sveitser, om hans Herre var hjemme? — Nei han er ikke. — Naar kom- mer han da hjem? — Naar Herren har gi- vet Befaling, at man skal sige, at han ikke er hjemme, saa veed man ikke, naar han vil kom- me hjem.

En gammel Fransk Officeer forlangte meget indstændig at faae Audience hos Kongen af Frankerige, og da man adskillige Gange havde nægtet ham det, saa sagde han, at han havde kun to Ord at sige ham. Da Kongen fik dette at vide, saa blev han nysgjerrig og befalede, at man skulde lade ham komme ind. Da han var kommen frem for Kongen, trak han en Ansøgning op af Lommen, i hvilken han bad om en Pension, overleverede den og sagde: *Je le veux.* Kongen loe ad dette flygtige Indfald, og tilfod ham hans Forlangende.

En Sveitser laae og sov paa et Batterie, og i det samme kom der en Kanonkugle, som skød Hovedet af ham. En af hans Kammerater, som var tilstæde og saae derpaa, sagde: *Al hvor min Kammerat vil blive underlig tilmode, naar han vaagner op og seer, at han har intet Hoved.*

En Adelsmand sagde engang i et Selskab: havde jeg en toffet Søn, saa skulde han blive Præst.
Der:

Derpaa svarede Een ham: Deres naadige Hr. Fader har været af andre Tanker.

Erkebiskoppen af Paris havde engang Digteren Malherbe hos sig til Taffel. Efter Taffelet satte Malherbe sig rolig i en Lænestoel og sov.

Endelig vaagnede Biskoppen ham, for at tage ham med sig i Kirken.

Af, sagde den søvnige Digter: Lad De mig kun være, jeg vil nok sove uden Prædiken.

En Adelsmand kaldte ad en lille Bondedreng, for at straffe ham, fordi han havde drevet Gjæsene over hans Ager.

Bondedrengen kom ikke, fordi han formodede Adelsmandens Hensigt.

Hør engang, sagde denne med en venlig Mine, for at gjøre Drengen mere dristig: Hør engang, jeg vil sige dig noget nyt.

Af, naadige Herre! svarede den lille Dreng, Smaadrenge maa ikke vide alting.

En Greve, som var stolt af sine Ahner, kom ved en Fæst til at sidde ved en Person, som nylig var optaget i Adelsstanden, og hvis Forfædre havde været Handsværksfolk. For at fornærme ham, bragte Græven Samtalen paa Klæder og Pynt. Virkelig, raabte han endelig, ved at slaae sin Naboe paa Skulderen: Jeg maa endnu rose deres Bedstefader i hans Grav, fordi han var den, som gjorde de bedste Klæder til mig, som jeg endnu har havt.

O det veed jeg meget godt, svarede den nye Adelsmand koldsendig: jeg har endnu for nylig ladet deres ubetalte Regninger, tilligemed andre gamle Papirer kaste paa Ilden.

For Himlens Skyld, Beate! er De død? saaledes modtog en Brudgom sin Skjønne, da hun var falden til Jorden ved et Lynildslag.

Ikke død, svarede hun, ikke død, men maalløs!

Eurenne fik efter sin Død to fortreffelige Lovtaler, den ene af Pater Mascoron, siden
Bi-

Biskop af Agen, den anden af Abbeden Flechier, siden Biskop af Nîmes.

I det følgende Felttog havde Luxemburg Commandoen over Tropperne i Turennes Sted, men han indlagde sig kun liden Vre.

Dette gav Prinds Conde Anledning til at sige: Mascoron og Flechier have fortreffelig rost Turenne; men Luxemburg roser ham endnu bedre.

Swift, som strax efter Sir William Temples Død, gik som Kapelan og Sekretær til Irland, med Lord Berkeley, og derpaa fik et Præbende i Lracar, blev stedse en bestandig Klient og Ven af hans tvetydige Belynders Gemalinde, og pleiede i London, hvorhen han hvert Aar gjorde en Reise, og hvor nu den Berkeleyske Familie igjen opholdt sig, at forrette sin gamle Kapelantjeneste i deres Huus, og ofte forelæse Grevinden noget af en Bog, som var efter hendes Smag. Den hun betjente sig af til dette Brug i Aaret 1703, var Boyles Meditationes, og hun ønskede gjerne, at Swift vilde gaae den reent igjennem med hende. Swift kunde slet ikke finde samme Smag i dette Værk; han plagede sig længe

længe dermed, endelig indgav Kjedsomheden ham et Middel til paa en god Maade at blive befriet fra dette majsommelige Arbeide. Han skrev sine Betragtninger over et K o s t e s k a f t; fik hemmelig fat paa Grevindens Bog, for at indhefte heri sin Opsats, og drog Omsorg for at den uformærket kom paa sit Sted igjen. Da nu Grevinden ved hans næste Besøg bad ham at læse videre i Meditationerne, forholdt han sig som sædvanlig, slog Bogen op med største Alvorlighed, og læste Overskriften: "M e d i t a t i o n over et K o s t e s k a f t." Lady Berkeley faldt i Forundring over denne besynderlige Titel, og igjentog strax: "En Meditation over et K o s t e s k a f t? Det er jo en besynderlig Gjenstand! Dog! man kan ikke forestille sig, hvilke nyttige og lærerige Bemærkninger, denne beundringsværdige Mand veed at sige om de almindeligste og efter Anseelse meest trivielle Ting. Lader os dog høre hvad han siger.

Snart paatog sig nu en streng Gravitæt, og læste følgende i samme høitidelige Tøne, som han havde oplæst de forrige Betragtninger.

Denne nøgne Kjøp, som J nu see ligge saa ubekjendt i en affides Krog, den saae jeg engang forskjønne Skoven i en blomstrende Tilstand: den var saftfuld, fuld af Blade og Grene: da nu Menneskenes virksomme Kunst for-
gives

gives efterhiger Naturen, i det den fæster et hvert Knippe fortørret Riis fast til dens faste løse Stamme. Den er i det høieste kun omvendt det, som den var i et Træ, det nederste er i Vejret, Grenene ere vendte mod Jorden, og Rødderne i Luften. Enhver skiden Haand griber fat paa den, for at bruge den til Slavearbejde, og ved en Slags Egenfindighed af Skiebne blev den bestemt til at gjøre andre Ting rene, og selv stedse at være skiden. Endelig, forslidt i Tjenestepigens Haand indtil Rødsstubben, bliver den enten kastet paa Gaden, eller man gjør endnu det sidste Brug af den, og bruger den til at gjøre Jld med. Naar jeg betragter dette, trænger et Suk sig op fra mit Bryst, og jeg siger til mig selv: i Sandhed, Mennesket paa Jorden er et Koste skast! Naturen sætter det sund og kraftfuld i Verden; det staaer der i en blomstrende Tilstand, Hovedet bedækket med Haar, disse egentlige Grene for vores med Fornuft begavede Plante, indtil Umaadelighedens Dyr har afhugget dens grønnende Grene, og da det nu staaer der som en fortørret Stamme; saa tager det sin Tilflugt til Konsten og sætter en Paryk paa, stolt af en unaturlig Tot Haar, ganske bedækket med et Støv, som dets Hoved ikke frembragte. Og nu, der som vor Koste skast vilde fremtræde, og broute af

af sit Virkerav fuld af Urenlighed, om denne Urenlighed endog var Fejlskarn fra den smukkeste Dames Bærelse; vilde vi ikke ansee det for latterligt og spotte dets Forsængelighed? Hvad er vi dog ikke for partiske Dommere over vore egne gode Egenheder og andres Feil!"

"Men et Koffestast, svare Jmaaskee, er jo det udtrykkelige Billede af et Træ, som staaer paa Hovedet. Godt, er Mennesket da vel andet, end en omvendt Kratbusk? Dets dyriske Kræfter styre de Fornuftige; dets Hæle hvile, og Hovedet slæber paa Jorden. Og dog alligevel, med alle dets Feil, opkaster det sig til at ville forbedre og bringe Alt i Orden, til at ville bortrydde alle Vanskeligheder, søger, samler og sammenkraber Urenligheder fra alle Kroge i Naturen, drager skjulte Skjændigheder frem for Lyset, gjør en uhyre Støv, der hvor man aldrig saae nogen før, og besidder i høi Grad al den Fordærvelse, som det giver sig Anseelse af at vilde feie bort. Dets sidste Dage tilbringer det i Gruentimmer-Slaverie, og i Almindelighed hos de sletteste, indtil det, forslidt indtil Rodstubben, som dets Broder Kosten, enten bliver kastet paa Gaden, eller brugt til at antænde en Ild, hvorved andre varme sig.

Lady Berkeley var saa indtagen af hendes Yndlings Skribent, at hun ej allene slet
ikke

ikke fattede nogen Mistanke, imedens han læste, ste, men endog ofte yttrede sin Formodning over, at denne overordentlige Mand kunde gjøre saadanne skønne moralske Anmærkninger over en saa ubetydende Gjenstand. — Det maa have kostet Swift Umage nok, for ikke at komme ud af sin Forsatning; men han vedligeholdte den saa fuldkommen, at Grevinden ikke fattede den mindste Mistanke om det Puds, som blev spillet hende. Kort derefter meldte man, at der kom Selskab, og Swift, som forudsaa, hvad der vilde skee, gik bort under Paaskud af Forretninger. Lady Berkeley, som ikke tænkte paa andet end Forelæsningen, bragte strax Talen paa Boyles uforlignelige Meditationer, som hun opløstede til Skyerne. Men, jnst nylig, frøiede hun til, forelæste Doktoren mig een, som har sat mig allermest i Forundring. Een af Selskabet spurgte, hvilken Meditation det var? Hun svarede i sin Hjertes Uskyldighed: "Jeg mener den fortreffelige Meditation over et Kosterkast." Hele Selskabet saae forundret paa hinanden, og havde Umage med at skjule deres Latter. Alle forsikrede, at de endnu aldrig havde hørt tale om saadan Meditation. "Som jeg siger," sagde Grevinden, "der ligger Bogen, slaae op og overtyd dem selv." Man slog Bogen op, og fandt virkelig

lig Meditationen, men skreven af Svift. Nu udbrød man i en almindelig Latter, og Gre- vinden loe med, efterat hun var kommen sig af sin Forfækkelse. "Den Skjelm," sagde hun, "hvilket Puds han ikke har spillet mig! men han kan nu ikke andet, end han maa have sine Skjelmstykker frem. Saaledes endtes Sagen paa en god og fornøielig Maade, og Svift blev aldrig mere bedet at forelæse hende noget af Boules Meditationer.

En tydsk Saarlæge, lod sig give Doctor Diplo- met paa et hollandsk Universitet, som han ogsaa let fik for en vis Pengesum. Da han nu vilde udbetale Pengene til Fakultetets Dekanus, fandt han ham ikke hjemme, men hans Kone, som ogsaa modtog dem. Madame! sagde han, da han gik bort: "hvad koster det om jeg vilde lade min Puddelhund promovere?" — Saa- vidt, strækker vort Privilegium sig ikke, svarede hun, vi tør kun promovere Esler.

En Officeer, i en Kaiserlig frie Rigsstad, som havde gjort sig yndet overalt ved sine vittige Ind-

fald, var ofte til Bords hos Baron A *. En gang sagde Baronen til ham: Hr. Lieutenant De er jo saa mager som en Vindspiller. Naadige Herre, svarede Lieutenant E *: tag Dem i Agt, Vindspillerhundene ere meget farlige for Harene.

En Soldat ved Navn Richard Middleton, som laae i Qvarteer i Glasgov i Skotland, kom i Kirken, og tog et Spil Kort op af Lommen, istedet for Bibelen og Psalmebogen. Han saae i det med saa stor en Andagt som om det havde været den opbyggeligste Bog i Verden. Dette gjorde Opsigt i Kirken, og Graveren befalede ham med bittre Bebrejdelser, at putte Kortene i Lommen igjen eller i Djebliffet at gaae ud af Kirken. Soldaten hørte paa ham med største Laalmodighed; men uden at bryde sig om hans Naamindelse. Da Prækenen var til Ende, bragte Graveren ham hen til Majoren, og anklagede ham, for at have givet Menigheden offentlig Forargelse. Majoren spurgte ham, hvad han kunde fremføre til hans Undskyldning? — Naadige Herre, sagde Soldaten: "jeg er en fattig Djevel, som ikke faaer mere end fire Skilling om Dagen, og fire Skilling daglig,

daglig, veed De, er neppe tilstrækkelig til Livets Nødtørftigheder; at kjøbe Bøger er slet ikke at tænke paa! — Jeg behjælper mig altsaa, vedblev han, i det han tog sit Kortspil frem, med dette korte Udtog af det Undværligste, som man behøver at vide. Naar jeg seer saadant et Es, saa tænker jeg paa den eneste, alt skabende og opholdende Magt; de to, erindrer mig om de tvende Testamenter; de tre, om de tre Mænd i den gloende Døn, de fire, om de fire Evangelister; de fem, om de fem Jomfruer, som holdte deres Lamber tændte ved Brudgommens Ankomst; der var rigtig nok ti, men de andre fem vare, som De veed, Daarer. Ved sex, tænker jeg paa Skabellens Dage; ved syv, paa Sabbathen, ved otte, paa de otte fromme Sjele, som bleve bevarede i Arken fra Syndfloden; ved ni, paa de utafnemmelige ni Spedalske, som ikke vendte tilbage efter at de vare helbredte, og afslagde deres Taksigelse; hvad kan jeg tænke bedre ved ti, end de hellige ti Bud Ord? denne Dame, er mig et meget lærerigt Billede paa Dronningen af Saba, som kom fra Verdens Ende eil Salomo, for at hante Visdom; og Kongen siger mig, at jeg skal tjene min Konge som en brav Soldat." — Godt, sagde Majoren, men hvorfor har Du forglemt Knægten? — "Ved Knægten tænker jeg

jeg rigtig nok ogsaa noget, dersom deres Raade ikke vilde tage det unaadigt op." Nej! men hvad da? spurgte Majoren. At der er ingen værre Knægt til, paa den hele Guds Jord, end den Slyngel af Graver, som har bragt mig herhid til Dem.

Did er ot talede engang i Voltaires Nær-
værelse, med Henrøkkelse om Schakspear.
Men, "begyndte Voltaire endelig:" hvorle-
des kunne de foretrække dette smagløse Uhyre
for en Virgil, en Racine? Det var lige-
som man vilde sætte Apol af Belvedere efter
den hellige Christopher i vor Fruekirke."

Did er ot vidste ikke at svare strax derpaa,
men et Øjeblik derefter begyndte han: men
hvad vil De sige, naar De saae denne umaale-
lige Christopher, i sin colossaiske Størrelse
og med sine Steenbeen, komme marscherende
frem igjennem Gaden?

Su var Louren til Voltaire, som ikke
kunde svare noget paa dette imposante Billede.

En anseelig Geistlig, kjørte engang i Slæde, da det just var godt Kanesføre, til en Stad som laae langt borte, men havde den Ulykke, at der paa engang, imedens han opholdt sig der, indfaldt et stærkt Løveir, saa at han i Begyndelsen maatte kjøre, først paa halv frossen Sne og Is, og tilsidst i Vand og Skarn.

Da nu en Bonde, saa ham komme i Kroen, hvor han blev nødsaget til at tage ind, kom denne Bonde den Geistlige imøde, med heftige Komplimenter, og glædede sig over, at lære at kjende den saa berømte Herre, hvis Skrifter han saa flittig havde læst, og over hvis snurrisge Indfald og Handlinger, han saa ofte havde leet. Den Geistlige, som troede at han tog Feil af hans Person, tilkiendegav sin Forundring over dette nye Bekjendtskab, og troede nu desto vissere, at disse Lovtaler og Berømmelser, ikke kunde angaae ham, siden han aldrig havde skrevet noget. Han søgte i Begyndelsen paa en besfeden Maade, at befrie sig for disse Lovtaler, men da denne Skjelm, stedse med nye Bendinger anbragte sit Smigrerie, spurgte den Geistlige ham endelig ganske alvorlig, hvem han egentlig antog ham for? Bonden svarede derpaa med en komisk smilende Mine: *„Jh nu! er De ikke Hr. Ugelspeil?“*

En Tigger, faldt paa Knæ for en eensøiet Fattigfoged, som vilde jage ham bort, og sagde: Allernaadigste Hr. Fattigfoged! lad mig dog kun gaae omkring en halv Times Tid? Fattigfogden svarede: "Nu! naar man faaer saadan en sømmelig Titel, saa kan man nok lukke et Die til.

Præsidenten v. Lowig i St. Petersburg, havde meget fornærmet en fremmed Maler. Denne besluttede at hævne sig, og for at gjøre det desto mere følelig, skjulte han ganske sin Fortrydelse, og vedblev sit Besøg i Præsidentens Huus som tilforn. Imidlertid gjorde han ham opmærksom, paa de flette Stillinger i Maleriet, og forsikkrede at det blot kom af, at Malerne sædvanlig begyndte at male fra Hovedet, da derimod Figurens Stilling vilde lykkes ulige bedre, naar man vel astog hele Figuren, men begyndte at male det fra Fødderne af. Han forstod at understøtte denne Idee med saamange tilsyneladende Grunde, og saaledes at berømme den Virkning, som et Malerie, der var udarbejdet paa denne Maade, maatte gjøre, at den svage Præsident besluttede, at lade sig selv male paa denne Maade. Maleren gjorde med megen
 Glid

Glid Figuren færdig, men havde imidlertid gjort alle fornødne Anstalter, til sin Afreise; og da han var kommen til Hagen, bad han Præsidenten, under et vigtigt Paaskud, om Tilladelse at maatte udsætte sit Arbejde nogen Tid. Imidlertid stod Stykket saaledes som det var, i et Værelse, hvor enhver som aflagde Besøg saa det, og da Stillingen virkelig var hældig, saa viste Præsidenten det til enhver, med største Behag, og gjentog alle de Grunde, som Maleren havde angivet ham for denne Methode. Endelig ubredte det Rygte sig, at Maleren var rejst bort; nu blev Præsidenten vaer, at han havde gjort det af Ondskab, og lod Figuren overstryge; men i hele Petersborg fortalte man overalt, at Maleren havde truffet Præsidenten v. Lowig bedst, thi han havde malet ham uden Hoved.

Nogle Herrer fra Berlin opholdt sig i nogle Dage hos en Ven, som boede gandske nær ved Neustadt, i Eberswalde paa Landet. Da deres Skjæg, var blevet langt og der ingen var i Byen, som kunde barbere dem, saa lod deres Ven, spende for og kjøre dem til Neustadt. Ved Porten, spurgte Underofficeren dem, hvem

de vare. De sagde deres Navn og Titler. Hvor er de fra? "Fra Berlin." Hvor vil de hen? "Her til Neustadt." Har de Forretninger her? "Ja vi ville lade os barbere her."

Underofficeren blev nu forfærdelig vred, og kunde ikke tilfredsstilles, førend de omstændelig havde beviist ham, at de havde sagt Sandheden.

En Præst, kopulerte en Mand paa 60 Aar, med en Enke paa 50 Aar. Han tog til Text Fader! tilgiv dem, thi de vide ikke hvad de gjøre.

Madame de Brione, slog op med Kardinal Rohan, for Due de Choiseuls Skyld, som Kardinalen vilde, have bort fra Hoffet. Der blev en hæftig Scene, imellem dem, og Madame de Brione, truede tilsidst Kardinalen med at kaste ham ud af Vinduet. Herpaa svarede han: jeg er jo tidt nok steget ind igjennem Vinduet, saa kan jeg vel ogsaa engang krybe ud af det.

En Katholik, havde den gandske besynderlige Maade, at prygle sin Kone, førend han gik til Skrifte. Man spurgte ham om Aarsagen til denne besynderlige Skik. Han svarede: Naar jeg skal Skrifte for min Skriftefader, saa kan jeg ikke erindre alle de Feiltrin, som jeg har begaaet, derfor pryglers jeg min Kone, saa at hun bliver opbragt, og bebrejder mig alt det Onde, som som jeg har gjort i den Tid.

En Tyrste havde formildet Straffen for en Misdæder, og befalet at han skulde halshugges, istedet for at radbrækkes. Dette syntes nogle af Dommerne ikke om og ansaae Straffen for alt for lemfældig. Monarken sagde: "Naar han kommer igjen, skal han blive radbrækket."

Se Muursvend havde den Ulykke at falde ned fra en høj Stillads og brække Halsen. Da man vilde bringe ham bort, blev Een af de Omfringstaaende vaer, at han endnu havde en Kniv i Haand.

i Haanden. "Det er en sand Lykke, raabte han, at han ikke har jaget Kniven ind i sig."

Doktor Svift havde den Bane at han ofte halve Dage gik ganske fordybet i Tanker og spadserede i Selskab med sin Tjener, uden at spise noget. En Dag var de allerede gaaet 3 a 4 Mile; en Fremmed mødte dem og talte til Tjeneren, for at faae at vide hvad det skulde betyde, at han mødte dem paa Landeveien, saa langt borte fra deres Hjem? — "Vi søge Veien til Himmelen," svarede Tjeneren, min Herre beder og jeg faster."

En Herre sendte sin Tjener til Bogbinderen med en Bog i raa Materie; da denne dog gjerne vilde lade som han vidste noget, spurgte han: Raadige Herre, hvorledes skal den da indbindes? I Folio, Quart eller Octav?

En Mand ønskede sig en anden Mand's Embede, om hvilken Rygtet gik i hele Byen, at han skulde blive forflyttet derfra til en høiere Embedspost. Nu vilde han dog gjerne vide, hvor megen Løn han havde at haabe; han besøgte altsaa den sidste og sagde til ham: at han havde faaet i Commission af en meget god Ven, at erkjendige sig hos ham, hvor meget Indkomsterne af hans Embede, alt iberegnet, kunde aarligen beløbe sig til, hvilket dog kunde være ham ligegyldigt at sige, da han snart skulde forlade det, og tiltræde et høiere; og bad ham tillige, at han vilde sige ham det strax, eftersom han maatte i Dag besvare sin Ven: Manden, som han spurgte om dette, var langt fra ikke vis paa, om han skulde fra sit Embede eller ikke, og lod derfor, som han slet ikke hørte, hvad han spurgte om, og henvendte stedse Samtalen paa noget andet. Endelig spurgte han ham igjen, da han skulde gaae: Hvad skal jeg nu skrive min Ven til? Denne, ganske fortredelig over disse næsvise Spørgsmaal, som grændsede til Uforskammenhed, svarede i saa rolig en Tone, som det var ham mueligt: Skriv De kun Deres Ven, at De har været alt for flod og besæden til at gjøre saa enfoldigt et Spørgsmaal.

En from katolsk Geistlig blev kaldet til en Besat, for at uddrive Dievelen af ham. Den Geistlige tog en ung Munk med sig til Hjælp. Munken undskyldte sig for at gaa med, og foresag, at han ikke vidste, hvad han skulde svare Dievelen, naar han spurgte ham om noget. Den Geistlige svarede, at han skulde svare Dievelen ligesom han, saa havde han ingen Magt over ham. Neppe vare de Begge komne ind i den Besattes Huus, førend den Besatte strax spurgte den fromme Geistlige hvad han vilde? Hvorpaa denne svarede: at han, ved Guds Hjælp, vilde uddrive ham. Dievelen sagde: "Du er en from Mand og en Helgen, du vil altsaa let naae din Hensigt." Den Geistlige svarede: "jeg er endnu ingen Helgen; men jeg haaber ved Guds Raade at blive en." Derpaa vendte den Besatte sig til den unge Munk, og spurgte: "hvad vil denne Esel her?" — Den unge Munk svarede hurtig og forskrækket: "Jeg er endnu ingen Esel, men jeg haaber ved Guds Raade at blive een."

Der var engang et Sted i Sverrig, paa Baron von G's Godser, saadan en Mængde Røtter og Muus, at Baronnen udsatte en vis Beløn-

lønning, for enhver Rotterumpe. Assessor **, en munter Mand, gjorde i lang Tid ikke andet, end fangede Rotter og Muus, som han skar Kumperne af, lagde dem i Tutter, og stak dem til sig. Da han kort Tid derefter gjorde en Reise, og blev meget overhængt af Tiggere, raabte han til dem: "Børn, Penge har jeg ikke, men Assignationer paa Baron v. G * gav dem Kumperne og sagde: bring dem til ham.

En Superintendent, som reiste paa Visitats, kom til en Bye, hvor han holdt catechetiske Underviisninger med Børnene, da han nu traf paa en Dreng, som var meget uvidende, saa blev han meget vreed derover, og skjendte paa ham.

Da han, efter at Visitationen var forbi, tog bort, saae han denne Dreng staae paa Marken ved en Korsvei.

Superintendenten, som ikke var bekendt i denne Egn, og altsaa ikke vidste hvad Veien han skulde tage, for at komme til næste Bye, raabte nu til Drengen:

Dreng! hvor gaaer Veien til næste Bye? Drengen saae stivt paa ham i nogen Tid, og svarede med Raibitet.

"Jh!

"Jh! tilforn vidste J alt, og nu
veed J ikke engang Veien til den nær-
meste Bye."

En fremmed Officeer reed over Slotspladsen
i Berlin, og sagde til en Lærd, som gik ved Si-
den af ham: Min Herre! kan Han ikke sige
mig, hvor Gjestgivergaarden Kongen af Eng-
land er. O jo, svarede denne, hav blot den
Gudhed, at ride her lige hen i denne Gade; da
vil De snart paa det tiende eller tolvte Huus
paa høire Haand, finde den Opskrift, som de sø-
ger efter. Godt, min Ven, jeg takker Ham.
Tillad, vedblev den Lærde, "at jeg end-
nu siger Dem, at jeg hedder ikke Han,
og er ikke Deres Ven."

To Kjøbmænd streed engang med hinanden, an-
gaaende deres Forsigtighed og List. Den ene
sagde: Jeg vil før sælge dig ti gange, end
du mig en gang. Du har Ret, svarede den
anden; ja du har meget Ret deri, thi ingen
vilde give mig en Skilling for dig.

En anseelig Mand i Vien gav en halt Betler, som han mødte paa aaben Mark, en Almisse. Keppe var han nogle Skridt borte fra den Hælte, førend et ungt velklædt Menneske gav sig i Selskab med ham, og sagde: Der har De givet Betleren Penge i den Tanke, at han er halt, men jeg forsikrer Dem, at han kan løbe ligesaa godt som jeg. Jeg vil strax gjøre Pro-
 ve derpaa. Laan mig Deres Stok. (Den var overmaade smuk, og forsynet med en Guldknap). Jeg vil lade som jeg slaaer ham, og De skal see, hvorledes han strax skal løbe. Den anden lod ham faae Stokken. Han løk
 saa hastig som han kunde, men — kom ikk
 tilbage igjen.

En Feltpræst, var engang tilstæde ved en Revu, hvor der blev kanoneret meget stærkt. Nu Deres Belærerværdighed, sagde hans Chef til ham, da Maneuvren var ferbi, i Dag har De ret kunnet forestille sig Helvedes Ild. Ja, svarede den Geistlige, som kjendte sin Mand, især da jeg saae Deres Excellence midt i den.

Den berømte David Hume havde et tusind Pund Sterling i Indkomster, deels ved Pensionær, deels ved sine lærde Arbeider. Han blev opfordret overalt, at fortsætte sin Historie over Storbrittanien, indtil den nu værende Regjering, hvorpaa han svarede: "mine Herrer, Deres Tilbud er meget forførfisk, men jeg kan angive fire Grunde, hvorfor jeg ikke skriver mere: jeg er for gammel, for feed, for doven og — for riig.

Menage, holdt en smuk Dames Haand imellem begge sine Hænder. Da hun tog den bort sagde Pelletier til ham: "dette er det skønneste Arbeide, som nogensinde er kommen fra Deres Hænder.

En vis Digter, som i et talrigt Selskab sad ved Siden af en Dame, lod noget gaae, som man ellers pleier at gjemme til ensomme Timer. Den stakkels, overmaade forfækkede Museson, rykte frem og tilbage med sin Stoel, for at frembringe en lignende Tone. Damen, som bemærkte hans forgjeves Arbeide, sagde til ham:

"Jeg

"Jeg tvivler aldeles ikke om deres digterigste Talenter, min Herre! men det Riim, som De søger, vil De dog ikke finde.

Hvem tilhører da det lille Misfoster, som staaer der ved Kaffelovnen? sagde en Dame i et Selskab til en anden. Det er min Datter — — "Saa?" Ih! det er jo et allertjereſte Barn.

Her von Bisanne var overordentlig feed, og hans Fætter, Hertugea af Numont, var det ikke mindre. Kongen af Frankerig spadserede engang med den Ene i den Andens Bærelse, De bliver hver Dag federe, "sagde Kongen; man ſiger: at De ikke har Bevægelse nok!" — O Sire! det er blot Bagvaſkelse! ſagde Bisanne; der gaaer ingen Dag forbi, uden jeg i det mindſte gaaer tre Gange omkring min Fætter.

En ung Kone, ſom nylig var bleven gift, og ſom var meget artig; men ikke bekymrede ſig om

om Huusholdningsfagerne, vilde dog engang i et Selskab, give sig Anseelse af, at hun var en huslig Kone, og spurgte, da hun hørte tale om de mange skønne Nordlys, som man havde seet forrige Vinter! hos hvilken Lystestøber man fik disse Lys, og om man sparede noget ved at brænde dem.

I et Selskab, fortalte man noget om et beundringsværdigt Echo, som gjentog Ordene sex til syv Gange: "det er intet," sagde en Gæstgiver: "i mit Land er der et ganske anderledes Echo. Naar man raaber: hvorledes befinder De sig? saa svarer det strax: ret godt, til Tjeneste."

En enfoldig Tjener saae at hans Herre kastede et Brev ud af Vinduet, og raabte til ham: Lad mig før faae det, jeg vil sende det til min Fader, jeg har lovt, at jeg vilde skrive ham til, saasnart vi vare her. Herren loe af Tjenerens Indfald og sagde: 'din Fader var allerede syg, da vi reiste bort, nu kan han allerede være død.'

O nei!

O nei! svarede Ejeneren, naar han var død
saa havde han nok skrevet mig til.

En vis Greve, lod en Jøde komme til sig, for
at sælge ham nogle gamle Klæder. Efterat
Handelen var sluttet, sagde han til ham: Veed
Du vel at en Jøde og en Esel, altid hænge
sammen i England? "Jo, svarede Jøden, og
det er derfor godt, at vi to ikke ere der."

Skuespilleren Trivelin bad Hr. von Dieu-
ville, Intendanten over Finantserne, at ud-
stæde en Befaling, at den Pension, som var ham
tilstaaet som Skuespiller ved det italienske
Theater, maatte blive ham ubetalt. Istedet
for at svare ham, gjorde Hr. von Dieuvillle
adskillige komiske Pantominer, og italienske La-
zis for ham. Trivelin saae paa disse Grimasser
en Tidlang med Taalmodighed, men endelig sag-
de han: "Naadige Herre, De har nu
længe nok spillet min Rolle; spil nu
ogsaa Deres, og lad mig faae mine
Penge."

Paa Reisen til Paris, kom Prinds P** ind i en lille Stad, og da Vertshuset der lignede en simpel Kroe, tog han Natteleie hos en anseelig Kjøbmand. Næste Morgen, da han reiste bort igjen, og tog Afsked med Vertinden, en ung smuk Kone, sagde han for Spøg til hende: jeg har virkelig ikke sovet godt i Nat, thi jeg har stedse drømt om Dem, min smukke unge Kone!

Ik, svarede Kjøbmandskonen, med et meget dybt Knix: hvilken en stor Raade, beviser Deres Kongelige Høihed mig ikke. Det havde været min Skyldighed at drømme om Dem.

"Jh! for Guds Skyld! raabte en ung Læge til Oldingen paa Ferney, da han endnu fandt ham sildig om Aftenen ved Kaffebordet. De drikker Kaffe — Kaffe er en langsom Gift."

"Ja, langsom maa den nok være," svarede Voltaire i en tør Tone: thi jeg har nu allerede nydt den over tredsindstyve Aar."

Doktor Sacheverel, en ivrig Tilhænger af Ministeriumet, prægede den 5te November 1709 for Lordmajoren i London, og betjente sig af nogle meget følende Udtryk imod Parlamentet, som indvirkede ham i mange ubehagelige Stridigheder. Han blev fordret frem, og man anlagde Proces imod ham, som fik det Udfald, at han skulde sættes paa 3 Aar, og at hans Prædiken skulde brændes af Bøddelen. Ministrene, som havde opirret ham til disse Udtryk, bekymrede sig nu kun lidt om ham, omendstjønt hans Prædiken havde haft den gode Virkning for dem, at Publikums Opmærksomhed var bleven dragen fra dem, og deres Opførsel ikke var bleven undersøgt. Fornøiet med denne Fordeel vogtede de dem nok for, at yttre offentlig deres hemmelige Glæde over Sacheverels Foretagende, de anstillede dem meget mere, som om de ikke vare fornøiede og syntes meget at beklage, at han, ved en saa utidig Ridderhed, havde foraarsaget saa megen Uro.

Efter disse 3 Aars Forløb søgte Sacheverel om Rectorspladsen i Heilbron, som just var ledig; men han blev afvist. Sacheverel henvendte sig derfor til Swift, som han vel ikke kjendte nære nok, men som han dog vidste stod i Forbindelse med nogle Ministre, og bad ham at lægge et godt Ord ind for ham, og

især at forestille Ministrene den Iver, som han havde forsvaret deres Sag med, og hvor meget han havde maattet lide derfor. Swift henvendte sig strax til Lord Bollingbroke, som den Gang var Statssekretair. Men denne opholdt sig over Sacheverel, kaldte ham et svagt Menneske, som havde ladet sig bedrage, og som ved at overdrive det, havde antændt en Ild, som man kun med Besværlighed kunde slukke igjen. Det er sandt nok, sagde Swift, men tillad mig at fortælle Dem en lille Historie: I Krigen med Hollænderne under Carl den anden var der en Søstræfning imellem vor Flaade og Republikens. Midt i Aktionen blev en skottisk Matros heftig stukken af en Leppe. Han forlod den Plads, som han stod paa, for at søge den, fandt den og var just i Begreb med at gjøre Ende paa den med sine Negle, da han saae en af hans Kammerater at blive dræbt af en Kanonkugle, just paa det Sted, som han havde forladt, for at hebre sig paa Loppen. Du har reddet mit Liv, sagde han strax, i det han vee- modig betragtede det lille Dyr, jeg skulde være meget utaknemmelig om jeg smeed dig bort. Med disse Ord satte han den igjen paa det Sted, som han havde taget den, og tillod den for Fremtiden at leve paa det Legeme, som den nylig havde reddet.

Lord

Lord Bollingbroke begyndte at lee og sagde: "Jeg tør nu ikke mere nægte Dem noget, jeg vil ikke være utaknemmelig, og Loppen skal faae Pladsen."

Hr. ***, som var bekjendt for sit Pralerie, fortalte engang i et Selskab, hvor man talede om de særdeles Virkninger af Antipathie imod visse Dyr eller Ting, noget ganske utroligt om hans Antipathie imod Katte; hvorledes han kunde besvime ved at see dem, hvorledes han fik Feber naar der blev et Haar af dem hængende ved hans Klæder, om han end ikke vidste det og deslige.

"O! det er endnu intet!" svarede Hr. **, som ærgrede sig over hans Windmagerie: men forestil Dem, "nylig gaaer jeg igiennem Gaden, og paa engang overfalder der mig en Gysen, og det forekom mig som jeg var bleven lam i alle Lemmer. — Min Gud, tænkte jeg, hvad er det, hvoraf kan det være. — Endelig saae jeg i Veiret — gjet engang? — over mit Hoved stod et Skilt, paa hvilket der var malet en Kat."

Fjorten Dage førend Damiens Mord hørte en Kjøbmand fra Provence, som reiste igjennem en liden Stad, sex Mile fra Lyon, i et Vertshuus, tæt ved sit Kammer, som kun var forsynet med et tyndt Skillerum, at Een sagde: en vis Damien skal dræbe Kongen. Han kom til Paris, vilde tale med Hr. Berrier, fandt ham ikke, skrev ham til hvad han havde hørt, gik derpaa igjen hen til Hr. Berrier, og sagde ham hvem han var. Derpaa reiste han igjen til Provindsen. Medens han var paa Veien, begik Damien Mordet. Hr. Berrier indsaae at Kjøbmanden kunde fortælle det, og at saadan en Skjædesløshed, som han selv havde gjort sig skyldig i, kunde styrte ham. Han lod derfor en Politiebetjent tilligemed Garden tage Veien til Lyon. Man greb Manden, lagde ham i Lænker, bragde ham til Paris og satte ham i Bastillen, hvor han blev i atten Aar. Hr. von Malesherbes, som i Aaret 1775 befriede flere Fanger af dette Fængsel, har fortalt denne Historie i det første Udbrud af hans Brede.

I et Selskab af engelske skjøne Mander kom man til at tale om smudsig, utugtigt Skjemt. Den bekjendte Sterne kom i en heftig Enthuse

thusiasmus, og sagde: Ved Gud! den Mand
skulde have et Drefigen, som siger smudsig eller
tvetydigt grovt Skjemt, og hvo som skriver sligt
fortjente at hænges i sin egen Gadedør. Garrik,
som var nærværende, svarede: "Ikke sandt,
Sterne, De boer til Leie?"

En Gasconier blev greben i et Tyverie, og
dømt til Galgen af en Dommer ved det første
Ting. Man lod ham tillige vide at det stod
til ham at appellere. Nei, nei, sagde han;
jeg er alt for stor en Hader af Processer.

Doktor Sauth, Karl den Andens Kapellan,
prækede en Dag for Hoffet og et Auditorium,
som bestod af den meest fordærvede Deel af
Nationen. Han mærkte midt i sin Tale, at
hans Tilhørere vare faldne i Søvn. Plud-
selig holdt han op, forandrede Tonen, og
raabte adskillige Gange paa Grev Lantherdal.
Efter at han var staaet op, sagde Kappel-
tanen ganske koldsindig: "Tilgiv mig, My-
lord, at jeg forstyrrer Dem i Deres Rolig-
hed. Det er blot for at bede Dem ikke at
snor-

snorke saa stærkt, fordi Kongen ellers letteltigen kunde vaagne.

En Adelsmand kom engang ind til en Klædefræmmer, for at kjøbe nogle Vare. Og da han fornam, at Fræmmeren fordrede for meget for dem, sagde han, at han maatte betænke at han var een af hans Venner, og følgelig overlade ham dem for en lettere Priis. Herpaa svarede Kjøbmanden: "Min Herre, De maa ogsaa betænke, at det er hos mine Venner, at jeg maa fortjene mit Brød; thi mine Fiender komme ikke til mig.

En fornem spansk Herre, der havde en Søn, som var meget dum, skændte en Dag paa ham, fordi han ikke talede et Ord til de fornemme Standspersoner, som kom i Besøgelse hos ham. Hvad vil De da, spurgte Sønnen, at jeg skal tale med dem om? — Spørg dem, hvorledes deres Familie lever og andre lignende Ting, saa faaer du jo strax Leilighed til noget at tale om. — Sønnen glemde ikke sin Faders Underviisning. Den første Fremmede, som der igjen af-

lag.

lagde Besøgelse hos hans Fader, var en Erkebiskop. Den spanske Geistlighed, som er katholsk, maae, som bekjendt er, ikke giøte sig; men Drengen var saa dum, at han i sin Hjertens Enfoldighed spurgte Bissen: hvorledes hans Kone og Børn befandt sig.

En vis Sanger, som var berømt for sin Færdighed; men tillige meget stolt af sine Naturgaver, havde engang den Ære at blive forestillet for Kong Ludevig den Tiende. Da Kongen saa, at han havde et Par meget usle Strømper paa, saa spurgte han ham, om han var den Sanger, som man havde talt til ham om med saa megen Berømmelse. Det veed jeg ikke Sire, svarede Sangeren; men dette veed jeg, at jeg har en Stemme, som jeg kan bringe til alt hvad jeg vil. — Maar saa er, svarede Kongen, saa vil jeg raade eder, at I bruger den til et Par nye Strømper; thi dem trænger I høiligen til.

En Kjøbmand gik engang til en fornem Herre for at kræve Penge af ham for de Vare, han
hav-

havde bekommet. Denne nægtede ham Beta-
ling, og da Kjøbmanden blev ved at kræve ham
for Pengene, gav han ham et Drefigen. Ef-
ter nogen Tids Forløb kom Kjøbmanden igien
i samme Trinde, og fordrede sine Regninger
betalte. Nu kaldte denne fornemme Herre ad
sin Fuldmægtig, og spurgte ham: om Kræm-
meren endnu ikke havde faaet noget til Beta-
ling. Jeg beder om Forladelse, naadige Her-
re, sagde han: Jo! — Et Drefigen!

En Fader havde to Sønner, den ene var me-
get doven og sov til langt ud paa Dagen, den
anden derimod meget flittig og arbejdsom. Nu
hendte det sig, at den sidste, som stod tidlig op
om Morgen, var en Dag gaaet meget tidlig
ud i Forretninger, og fandt paa Veien en stor
Pengepung, som han bragte hjem til sin Fader.
Da han havde faaet den, gik han strax ind til
den dovene Søn, som endnu laae i Sengen, og
sagde: See her din dovene Krabat, hvad din
Broder har fundet, fordi han er saa tidlig paa
færde. Sy skamme dig, du dovene Slyngel,
at du saaledes ligger og drøner Tiden og Lei-
ligheden bort! — Sønnen svarede: Min fje-
re Fader, dersom den der har tabt Pungen,
var

var bleven liggende i sin Seng som jeg, saa skulde min Broder ikke have fundet den.

Digteren Herman Wessel, berømt af sine lune-fulde Digte, var en jevn blid Mand, som ikke kjendte til nogen Smiger. Han opsatte følgende Gravskrift over sig selv:

Han aad og drak, var altid glad;

Gik sine Støvlehæle skæve;

Slet ingen Ting bestille gad;

Tilslidst gad han ei heller leve.

En jydsk Bondefarl, som var sendt til Kjøbenhavn i et vist Erinde, og havde tillige et Brev hjemme fra til en Mand der i Byen. Da denne spurgte ham om han var kommen til Skibs herhid, svarede Jyden: Nei a er ikke, Galil! — Til Bogens da? — Nei Galil! — Til Hest da? — Nei mænd er a ik, Galil. — Har J da gaaet den lange Wei? — Nei Galil! — Paa hvad Maade er J da kommen herover, naar J hverken har seilet, kjørt, redet eller gaaet? — De skal a seier,

jer, Falil! a er kommen dryvend med en Flok
Sviin.

Den svenske Kanzellieraad Jhre gjorde ikke meget af de unge Lærde, som lagde sig efter Mathematiken. Han gjorde gjerne Examen svær for dem. Engang spurgte han saadan en Kandidat: Om Vaabensstilstand henhørte til Krig eller Fred? — Statssekretair Klingenstjerna, en stor Mathematiker, som ogsaa var tilstæde ved Examen, og just ikke levede i kollegialt Venkskab med Jhre, søgte at svare Jhre derpaa. Hr. Broder, sagde han, naar Feberen en Dag udebliver fra Dem, regner De den da til de sunde eller syge Dage?

Et ungt Fruentimmer havde ikke seet sin Elsker i tre Maaneder. Hun vilde gaae ud og mødte ham, da han just vilde gaae ind til hende. Hilsenen var meget kjerlig paa begge Sider, da de pludselig bleve overfaldne af en stærk Regn. Det unge Menneske anstillede sig meget bekymret, og søgte at befrie hende derfor. Hvad! sagde Pigen i Brede, De har været borte i tre
Maa-

Maaneder, elsker mig, søger mig, finder mig
 om og kjerlig, og fornemmer dog at det regner?

Bønderne i en Bye i Picardiet fangede et Bild,
 som levende, som i mange Aar havde ødelagt
 deres Marker, og raadsløge om paa hvad Maa-
 de det skulde bøde derfor.

"Lad det blive givet!" raabte en
 Bønde, som nylig havde haft Bryllup.

En katholsk Bønde blev siddende i et Morads
 med et Læs Brænde, og i denne Forlegenhed
 gik han til Klokkeren i næste Bye, fik Mariebil-
 ledet af Kirken, bar det hen til Moradset og
 bad: "at den hellige Moder vilde hjælpe ham
 ud af sin Nød." — Men det hjalp ikke. Bøn-
 den bar altsaa Billedet tilbage igjen og ombet-
 tede det med den hellige Petrus; og efterat
 han var falden ned for det, og endnu engang
 dygtig pidsket Hestene, som imidlertid havde
 hvilet sig, kom Vognen lykkelig ud af Mo-
 radset.

Bønden løb nu fornøjet tilbage til Klokke-
 ren med den hellige Petrus, og fortalte ham,

un-

under en Mængde Eder, hvilket Underværk det-
te Helgenbillede havde udrettet, og svarede tilli-
ge til: "Der kan I selv see, at disse
Qvindfolk due til ingen Ting."

Hr. von Logny, en stor Mathematiker, og
Medlem af Videnskabs-Akademiet i Paris,
saae paa sin Dødsfeng. Hans Venner bestræb-
te sig forgjeves for at faae ham til at tale, han
svarede intet.

Maupertius, som kom til, spurgte
ham smilende: hvor meget er tolv Gange tolv?
Hundrede og fire og fyrgetyve,
svarede Logny, og — døde.

Hr. von Harley gif tilligemed sin Søn Ge-
neraladvokaten, igjennem Bærelserne i Versail-
les og gjorde en vrb Kompliment for Hr. von
Barbesieux. Denne Minister sad og vvede
sig i at fløite. Han besvarede Komplimenten
med en Petitmaitreminne, og et lille Nik med
Hovedet. I hans Ansigt viste han tydelig at
han holdt sig for de Menneskers Forsatte, som
hilsede ham. Denne Opsørsel fornærmede Hr.
von

von Harley, og han hevnede sig med et biddende Indfald, som i dette Øjeblik strax faldt ham ind. "Kjære Advokat," sagde han høit til sin Søn, "vi maa tilstaae at Kongen endnu ikke har havt nogen Minister, som kan saa godt fløite."

Et ungt Menneske skrivtede engang for Faderen, at han fornemmeligen havde været udsvævende i Kjerlighed; men svarede han til: "jeg gjorde det især for mine svage Dines Skyld; — man har sagt mig at det var meget godt." — Sy, I affkyelige Hykler! raabte den forbittrede Fader til ham: naar det var sandt, saa brugte jeg min Sjæl nu ingen Briller.

To Haarstjerere havde kjendt hinanden i Berlin. Den ene var bleven her, den anden havde sat sig ned i en lille Bye, og levede af at frisere Landsbypræsternes Parykker der i Egnen. Den første maatte engang skrive denne til. Han var i Begyndelsen, fordi han ansaae sig selv for noget mere end hiin, forlegen med hvad Udskrift han skulde sætte paa Brevet. Endelig valgte han denne:

A Mon.

A Monsieur, Monsieur N. N.
Friseur de la Parole du Dieu.
(Til Hr. N. N. Guds Ords Haarskærer).

En Tiggerkone mødte en Adelsmand, som havde været tre Gange giwt efter hinanden, hver Gang med een af sine Tjenestepiger. Hun sagde til ham: Gud lad Deres Naade endnu leve ret længe; thi dersom denne Bøn bliver opfyldt, blive vi endnu alle naadige Fruer."

Den samme Adelsmand blev farlig syg; hans Barn vilde lade en duelig Læge hente fra Staden. "Nei! sagde han: "han er mig for fornem; ham vil jeg ikke have; lad kun Badstueren fra næste Bye komme; han vil maaskee ikke have Hjerte til at dræbe mig."

Hr. von M** havde kjøbt et Gods og lod bygge et Kapel derpaa med store Omkostninger, som han bestemte til sin Familie-Begravelse. Da det var færdig, sagde han til sine Børn:
En

"Endelig, kjære Børn, er vort Kapel færdig, og jeg haaber at vi endnu alle skulde blive begravne der, dersom vor Herre lader os leve."

Kardinal von Retz sagde engang til Digteren Menage: lær mig ogsaa at forstaae Digte, paa det jeg i det mindste kan bedømme dem, som man overleverer mig. "At lære Dem det, var for vidtløftig, og dertil har De ingen Tid;" sagde Digteren: "men dersom Nogen forelæser Dem nogle, saa siig stedse: "det er jammerligt, det er noget elendigt Tøi! saa vil De for det meste ikke tage Feil."

En Læge havde en Patient, som laae i Koldfeber. Da Patienten ikke holdt Diæt efter Ønske, sagde han: at han for nogen Tid siden havde haft en Fabrikant, som havde holdt den strængeste Diæt og fastet i ti Dage. — "Blev den Syge da bedre?" spurgte nu Patienten. Han døde rigtig nok, svarede Lægen; men vi opnaaede dog vor Hensigt: Feberen ophørte.

Man har sagt at Mennesket er det eneste Dyr som leer; men omendkjønt Uber og Hunde just ikke lee, saa opvække de dog undertiden som Sir Falsstoff Latter hos andre. Efterfølgende Tildragelse, som mødte den berømte Garrik i den første Periode af hans berømte Løbebane, tjener til Beviss herpaa.

Han spille engang paa en Sommeraften i Hundedagene Kong Lear's Rolle, og fik i de første fire Akter Publikum's almindelige Bifald. Imod Slutningen af femte Akt, da han græd over sin Cordelia's Liig, antændte han ethvert Hjerte og ethvert Dje med sin Fortvivlelse. I dette afgjørende Djeblif forandrede's pludselig, til alle Tilskuernes Forundring, alle hans Ansigtstræk og en fremmed Affekt arbejdede sig frem i alle hans Miner: det var ingen tragisk, thi — han var øjensynligen ifærd med at dæmpe en Latter. I samme Djeblif blev man samme Forandring vaer hos de andre fornemme Personer, som stode omkring Kong Lear; og selv den deilige Cordelia, som laae paa en rosenrød Pude, aabnede Øinene for at see, hvad der havde givet Anledning til denne Pause, sprang derpaa op og løb tilligemed den Kongelige Majestæt, saavelsom den tapre Albanier og den langsomme gamle Kent i Skogerlatter ud af Skuepladsen. Tilskuerne kunde ikke for-

klare sig denne komiske Ende paa et høit Sørge-
 spil, paa anden Maade, end at de antog at
 Skuespillerne pludseligen vare blevne forrykte;
 men deres Latter havde en ganske anden Grund.
 En drøi Slagter sad midt paa den forreste Bænk
 i Parterret og havde sin Buldbider med sig,
 som, fordi den hjemme var vant til at tage
 Plads hos sin Herre, naturligviis ogsaa be-
 tjente sig her af denne Frihed. Slagteren sad
 med Ryggen tilbage; og da hans Buldbider
 syntes at finde mere Smag i Skuespillet end
 han selv, saa reiste den sig op af Bænken, satte
 sine Forpoter paa Kanten af Orchesteret, saae
 sig omkring og snusede op mod Skuespillerne
 med opreist Hoved og en sand Kunstdommermi-
 ne. Slagteren som var en tyk og feed Mand
 og ikke vant til den Hede, der var i Skuespilhu-
 set, forbunden med Influensen af Hundedage-
 ne, følte sig meget besværet ved Vægten af sin
 store og meget stærk pudrede Søndagsparnk;
 han tog den altsaa af, for at kühle sit Hoved og
 aftørre Sveden, og satte den paa Hovedet af
 sin Buldbider. Da Hunden stod meget høit,
 tiltrak den sig nødvendigviis Garriks og de an-
 dre Skuespilleres Opmærksomhed. En Slag-
 terhund med en Embedsparnk paa Hovedet —
 thi Slagteren var Borgemeister i Sognet — det
 var alt for galt! — Kong Lear selv, i sin

yderste Fortviølelse havde maattet leet deraf, og hvor meget mere da ikke hans Repræsentant.

I en vis Stad sang engang Skoledisciplerne uden for Commendantens Huus en ganske nye Motetto over Salomons Ordsprog 10. v. 22. Herrens Velsignelse gjør riig uden Møie. Da Stykket var af en af de ypperligste Componistere, og de havde gjort sig al Umage for at udføre det godt, saa gjorde de sig Haab om en god Belønning af Commendanten, som var en Kjender af Musik. Men istedet derfor, sendte han dem denne Gang en Billet af følgende Indhold: Saa trøster eder nu indbyrdes med disse Ord: 1 Thes. sal. 10.

D'Alembert var en Dag i Selskab med en riig Generalforpagter, som ikke kjendte ham. Philosophens forstandige Samtale forsamlede alle de Tilstædeværende omkring ham, og fængslede deres Opmærksomhed saaledes, at Generalforpagteren, som formodentlig ikke fandt Smag i hans Tale, tilsidst saae sig ganske alle-

ne.

ne. Dette ærgrede ham. Han henvendte sig nu til nogle i Selskabet, for at faae at vide hvem denne lille Mand var, som enhver, ham selv undtagen, interresserte sig saa meget for. Man svarede: D'Alembert, en berømt Mathematiker. Generalsforpagteren vendte sig nu om ved at smile og trække paa Skuldrene, sigende: Han vil raisonnere og har maaskée neppe ti Daler i Kommen.

Den berømte engelske Digter Boller overlevede Kong Carl den 11te et Vers, som han havde gjort til hans Roes. Kongen fandt, at de som han havde forfattet til Cromwells Roes vare bedre. "Det kommer deraf, Sire," svarede Boller, "at Dydigtelse falder os Digtere lettere end Sandhed."

Lords F**s naturlige Datter, et overmaade smukt Fruentimmer, og som eiede en betydelig Formue, som hendes Moder havde erhvervet, men som til stor Skade besad tillige megen Forsængelighed, blev, som man let kan tænke, daglig

besøgt af Friere. Hun afviste dem alle, og, som man havde Ret til at troe, blot for at prale med denne Triumph i Selskaber. En Dag havde der atter meldt sig to, hvilke hun, fordi de vare Personer af Familie og Rang, i det mindste for det første lod blive i Uvidenhed. Strax derpaa tog hun i et Selskab, hvor hun fortalte denne Begivenhed igjen, og tilsidst med megen Udtryk af Forsængelighed ved tydelig at have sig over hendes sædeligere Beninder, som ikke bleve besøgte af Friere, spurgte: "Siig mig, hvad skal jeg nu gjøre? Skal jeg giøte mig eller ikke?" Følg mit Raad, svarede en Dame, som endelig var bleven kjed af dette Pralerie: "gør som Deres Frue Moder og giøt Dem aldrig." Denne bidende Replik, som henvisste baade til at hun var et uægte Barn og at hendes Moder var holdt som Maitræsse, skal have havt den gode Følge, at hun aldrig mere taledede om Friere, ja hun skal endog fra den Tid af være bleven beskeden og artig.

Den under Navnet Yorik saa bekjendte Laurents Sterne, var engang i et Bærelse i Bertshuset i York, hvor han drak Kaffe og taledede med nogle Geistlige, da et ungt Menneske

ffe kom til, som fornærmede hele Selskabet ved at deklamere mod de Geistliges Skinhellighed. Da denne Vittige en Tidlang, efter sin Mening, havde talt meget triumpherende, beraabte han sig, til et Beviis paa Sandheden af hans Foregivende, paa Hr. Morik, men denne fortalte, istedet for at svare, en meget lyftig Historie om sin Hund. — "Min Herre," sagde han, "min Hund er den smukkeste Hund, som man nogen Tid har seet; den er munter, godhjertig og behager enhver ved første Mjefast; men den har en hæsliq Udyd ved sig, som fordærver alle dens gode Egenfkaber. Saa ofte den seer en Geistlig, anfalder den ham strax." Hvor længe, spurgte denne Vittige, har den havt denne Udyd? — "Bestandig," svarede Morik, "lige fra den Tid af, da den var en Grønfsolling." — Det unge Menneske følede nu Satyrens Styrke, vendte sig om og gik bort, uden at sige et Ord.

Da Mylord Boldgrave havde forladt den romerske katholicke Religion og var gaaet over til den engelske Kirke, blev han sendt som Gesandt til det franske Hof, hvor han residerte i mange Aar. En Dag befandt han sig i et tal-

rigt

rigt Selskab, hvor hans Fader, Hertugen af Berwick, som stod i fransk Tjeneste, ogsaa var tilstæde. Den Gang levede han i Uenighed med Mylorden og søgte Leilighed til at frænke ham. Samtalen blev derfor uformærkt henvendt paa Religionen. Han bad Gesandten i en fortrolig Tone, at han dog aabenhjertig maatte tilstaae ham, om Statsministeriumet eller de Geistlige kunde rose sig af hans Omvendelse? I Sandhed, Mylord, svarede Voldegrave: jeg kan ikke tjene Dem heri; thi siden jeg forlod den katholske Religion, har jeg tillige frasagt mig Skrivtemaal.

Anno 1623 spille man i Madrid en Comœdie for Prindsen af Vallis. For at gjøre den protestantiske Religion latterlig for ham, blev der forestillet en syg Katholik og en Protestant. Den første fik alle Sakramenterne: men den sidste ikke, derfor blev han hentet af Dæmønerne. Da Katholiken skulde til Himmelen, lod Englene ham falde, saa at han brak sit Been. Hvorpaa Prindsen gav sig til at lee af alle Kræfter, og da man spurgte ham om Narraagen, sagde han: "jeg leer ikke af Ulyk-

ken,

ken, men af det at Dieblene have bedre taget Protestanten i Agt end Englene Katholiken.

Duſaulx bragte J. J. Rouſſeau den første Efterretning om Ludvig den XVdes Død. Han, den store Philoſoph, brast nu i en stærk Graad. Hans Ven ſpurgde ham om Aarsagen til denne beſynderlige Sorg.

Veed Du da ikke; ſvarede Rouſſeau ham, at Frankmændene hadede denne Monark og mig i lige Grad; nu vil den hele Byrde af deres fælleds Had falde paa mig.

Jøde, hvad handler Du med? ſpurgte et Parnæſviſe Officerer en ung Jøde, ſom gik rolig ſin Vej. Han taug — de gjentog deres Spørgſmaal — endelig ſagde han ganſke koldſindig: "af! det ſom jeg handler med, ſtjotter de dog ikke om." — Nu hvormed handler Du da? — "Med Forſtand."

Camper, Kanzler i Engelland, vilde bringe Sværerne til at aflægge Sed ligesom de andre Medborgere. Deres Ansører sagde meget høitidelig: Broder, Kanzler, Du maa vide at vor Herre Jesus Christus har forbudt os at sværge ved andet end ja, ja! nei, nei! Han siger udtrykkelig: I skulde hverken sværge ved Himmelen o. s. v., og derpaa anførte han hele Stedet. Det er bestemt, Broder, og vi vilde ikke være Gud ulydige, for at tjene Dig og Parlamentet. — Det er ganske godt, svarede Kanzleren; man kan ikke forsvare sig bedre. Nu vil jeg ogsaa fortælle Eder noget. Jupiter befalede engang, at alle Lastdyr skulde lade sig beslaae. Heste, Muulesler, ja endog Kamelerne adlød strax, men Eslerne gjorde Modstand; de havde saa mange Grunde at anføre og frydede saalænge, at Jupiter, som just var i godt Lune, endelig affærdigede dem saaledes: Mine Herrer Esler, jeg bevilger eders Ansøgning, I skulde ikke støes; men for det første Feiltrin, som I begaae, faaer I hundrede Stokkeprygl.

I en vis Stad opkom der Ildbrand. En fornem Mand af en meget hidsig, fremfusende Karakter ilede hen, hvor Ilden var. Han fandt

fandt nogle Borgere staaende i en Klynge og sprang pludselig ind imellem dem, raabende: J Kanaille! J Skurker! Pakker eder! — Alle løb nu bort, undtagen een. Har I ikke hørt hvad jeg sagde? — Jo vist; men da jeg hverken er en Kanaille eller en Skurf, saa bliver jeg staaende.

Baron von D** havde det tilfældes med mange Grever, Baroner, Adelsmænd og ogsaa andre Herrer af Stand, som ikke have noget von for deres Navn, at han gjerne borgede; men nødig betalte.

Engang gif han nu tilligemed sin Skræder til en Klædefræmmer, for at udsøge sig Løi til en nye Klædning. Han besaae det ene efter det andet, men tog endelig det Bedste.

"Hr. Baron," hvisttede Skræderen Baron i Øret: De maa prutte mere, Klædet er alt for dyrt."

"Det er det samme," svarede hiin ganske sagte: "jeg har slet ikke i Sinde at betale det."

"Jh! naar det er saaledes, naadige Herre," svarede Skræderen, "saa søg ogsaa gesvindt Noget ud til mig."

Da den berømte lærde Steele lod bygge en stor Sal, som var bestemt til at holde offentlig Tale i, kom han engang hen for at see om Arbeidet gik godt fra Haanden, og hvor snart hans Onsker, naar den blev færdig, kunne komme i Opfyldelse. — Han vilde ogsaa tillige vide, hvor stærk Lyden af Stemmen lod sig høre fra Kathederet; han befalede altsaa en af Arbejderne at stige op og holde en lille Tale. Den Karl, som fik denne Befaling, undskyldte sig med at han var ingen Taler, og altsaa ikke vidste hvad han skulde sige. — "O, sagde Ridderen: det har ingen Rød; jeg forlanger ingen studeert Tale, siig det første det bedste, som falder dig ind." Naar det er saaledes, svarede Daglønneren, saa vil jeg adlyde dem. — Derpaa steg han op paa det forhyiede Sted, som var bestemt til et Katheder og perorerte følgende: "Min Herre! vi have allerede arbejdet her i 6 Uger og endnu ikke faaet en Skilling af Dem, naar er det Dem derfor beleiligt at betale os?" — Nok! nok! raabte Steele, stieg kun ned; jeg maa tilstaae, at alt hvad I har sagt, er udtalt meget godt og tydeligt, men Materien til Talen har ikke behaget mig.

Den udmærkede Fajelighed, hoormed næsten alle europæiske Nationer have antaget det franske Sprog, gjør at Franskmændene ere meget do-
ne til at lære fremmede Sprog. De ere over-
beviste om at de med deres Sprog kunde komme
hele Verden igjennem. Pariserne gaae endog
saavidt i deres Troe, at der ikke engang kunde
gives Mennesker paa Jorden, som ikke skulde
forstaae deres Sprog; og med denne store Til-
lid tale de fransk i hvor og til hvem de end
komme hen. Deraf kommer da ofte Optrin,
som ere ret snorrige. Her er iblant andre
følgende:

En ung Pariser, som reiste til Amsterdam,
blev henrykt over et Huus, som han saae ved
Kanalen. Han henvendte sig derfor til en Hol-
lænder, som var ombord med, og sagde: "Lar
jeg spørge Dem, min Herre, hvem der tilhører
dette Huus?" Hollænderen svarede i sit Sprog:
Ick kann nit verstaan. Pariseren,
som det langt fra ikke faldt ind, at han ikke
forstod ham, troede at Hollænderens Svar var
Eiermandens Navn. "Saaledes, saaledes!
altsaa tilhører det Hr. Kannitverstaan? jeg
forstirrer Dem at denne Herre maa boe godt; Hu-
set er deiligt og Haven lader til at være nyde-
lig: jeg har aldrig seet noget skønnere. En
af mine Venner har et lignende Huus ved Seinen,
ikke

ikke langt fra Choisy; men jeg synes dog bedre om dette," og hvad han videre sagde i samme Tone, som Holländeren ikke kunde besvare. Da de vare ankomne til Amsterdam, mødte de et smukt Fruentimmer, som spadserede med en Herre. Han forsømte ikke at spørge en Forbigaaende, hvem denne allerkjæreste Dame var? Denne svarede atter: Jeg kann nit verstaaen. "Hvorledes, min Herre! raabte vor Reisende: det er Hr. Kannitverstaans Kone, hvis Huus ligger der ude ved Kanalen? Men i Sandhed; man maa jo ret blive misundelig paa den Herre, hvorledes kan man paa en og samme Tid have et saa smukt Huus og en saaelskværdig Kone." — Nogle Skridt derfra hørte han at man blæste i Trompeter uden for en Mands Huus, som havde vundet det store Lod i det hollandske Lotterie. Vor Pariser forespurgte sig hvem dette Lykkensbarn var? Han fik atter til Svar: Jeg kann nit verstaaen. "Nei, sagde han, hvad der er for meget, det er for meget! det er for megen Lykke paa engang! Hr. Kannitverstaan, som allerede har et saa skjønt Huus og en saadeilig Kone, vinder nu ogsaa det store Lod oven i Riset — man maa dog ogsaa tilstaae, at mange Menneſker i Verden have en uhyre Lykke." Efter nogen Tids Forløb mødte ham en Liigprofes:

ses:

session; han forespurgte sig, hvem det var nu som man begravede der? — Jck kan nit verstaan, svarede den Person ham, som han spurgte. "Ak, gode Gud," raabte han: "det er Hr. Kannitverstaan, som havde det smukke Huus og den deilige Kone, og som for nyelig vandt det store Lod i Lotteriet! han har vist nodig villet dœ; men jeg tænkte strax, at han var for lykkelig til at det skulde vare længe." Og saaledes anstillede han, paa Veien til sit Logie, endnu mange opbyggelige Betragtninger over hvor hastig den menneskelige Lyksalighed forsvinder.

En saae engang en Mand gik for ved sig, som han efter Gangen, Figuren og Klæderne tog for en af sine fortroligste Venner. Han gik bag efter ham og slog ham temmelig haardt paa Skuldren, som han gjerne kunde gjøre ved en Person, som han levede i fortrolig Venstabskab med. Denne vendte sig om, og omendstønt hiin med den meest forlegne og beskjemmede Mine bad om Forladelse, gik han dog heftig løs paa ham, og sagde ham de skændigste Grovheder. "Tilgiv mig, sagde nu den første, jeg ansaae dem for en meget artig Mand." — Nu, for

for Ganden! er jeg det ikke ogsaa? — "Saa! Er De det? Nu i Sandhed! der havde jeg nær anden Gang taget Feil."

Da Keiser Joseph den 2den paa sin Reise til P^a* besaae Universitetsbibliotheket, førte Bibliothekaren ham først omkring i de øverste Sale, som ere bestemte for Bøger i det historiske, philosophiske og philologiske Fag.

Keiseren opholdt sig her saalænge at det allerede begyndte at blive mørkt, da han kom i de, nederste Sale, hvor de theologiske Skrifter stod.

Bibliothekaren beklagede sig nu for Keiseren at Mørket forhindrede ham i at besee disse Sale, som vare bestemte til det theologiske Fag.

"O!" svarede Joseph: "det er jeg allerede vant til, i Theologien pleier det altid at være mørkt."

Feltmarskallen Frederik Hendrik, Greven af Seckendorf, var af Naturen meget hid- sig og opfarende.

En Aften sad han med en af sine Adjutanter ved et huusligt Maaltid. Et eneste Lys oplyste Bordet og Værelset. Adjutanten var saa ulykkelig at slukke det.

”Hvor har Han lært at pudse Lys?” sagde Seckendorf heftig til ham.

”Deres Exelence, der, hvor der brændte to Lys paa Bordet.

En Engellænder, som var reist til Paris, for at forøde sine Guineer og at lære en passende Anstand i den store Zone, og endeligen for at kjende Glædestøserne fra Operaerne, antog sig ogsaa en Dandssemester. Men han kunde slet ikke vænne sig til at holde Benene bestandig ud ad, fordi det, efter hans Udsagn, generte ham for meget. Værgeløst over saa mange frugtesløse Forsøg, lod han endelig sin Dandssemester komme til sig og sagde til ham:

”Hør engang, jeg giver Dem nu sex Franker for Timen, men jeg vil for Fremtiden give Dem tolv, naar De vil lære mig at dandse med Fodderne ind ad.

Et ungt Menneske skrevtede for sin Skistefader at han i høieste Grad var henfalden til Spil.

"Overvei kun for det første," sagde Pateren: "hvad Kort er for en Tidsspilde."

"Ja vist nok," sagde den unge Spiller: især den lange fordømte Kortblanding.

De Foranstaltninger, som Nyfrankerne gjorde i Henseende til Religionsvæsenet, forårsagede, især blant de ivrige Catholiker, den største Sensation; da der kom Efterretninger til Colu, at Commissair Rudler havde befalet at alle Crucifixer skulde nedrives af Gaderne og Beiene, og flyttes hen i Kirkerne, raabde en Dame, ved at slaae Hænderne sammen: — nei, det gaaer for vidt. Nu ville de endog forbyde vor Herre, hist og her at tage lidt frisk Luft.

En Geistlig paa Landet gjentog engang med Børnene af sin Menighed Themaet af den Prædiken, som han havde holdt Søndagen i Forveien paa følgende Maade:

Spørgsm.

Spørgsm. Hvorledes var mit Thema?

Sv. Enhver troende Sjel er Christi Moder.

Spørgsm. Er Du en troende Sjel?

Sv. (med stor Fortrolighed). Jo.

Spørgsm. Hvis Moder er Du altsaa?
Drengen studsede. Den Geistlige blev
ved: er Du ikke en troende Sjel? — Hvad
er enhver troende Sjel? — Hvorledes lyder
mit Thema?

Svarene vare efter Ønske, kun hver Gang
han kom til det sidste: hvis Moder er Du altsaa?
studsede den stakkels lille Dreng, til Be-
viis paa at han endnu besad lidt Eftertanke, og
kunde slet ikke svare, derfor antog Præsten det
for Gjenstridighed, og raabte i fuld Brede, i
det han gav ham et Rap:

"Vil Du ikke være Christi Moder, saa maa
Djevelen være Din Fader!"

Kongen af Preussen, Frederik Wilhelm
den første reed engang med sit Følge i Egnen
af Berlin, og hørte, da han kom i en Bye
en stor Allarm af Børn i et Huus.

Det var Skoleholderens Bolig. Kongen,
nysgjerrig for at faae at vide hvad det var,
steeg af Hesten og gik ind allene.

Her fandt han Skolemesteren midt imellem Børnene, og blev fortredelig over at han ikke bedre holdt Styr paa dem. Kongen fandt altsaa Fornøielse i at lade Børnene stave følgende:

Vor Skole-mester er en Slyn-gel, E-sel o. s. v. — Dette gjorde Skolemesteren ondt, og han hevne-ede sig ved et temmelig vittigt Indfald over Kongens bittre Skjemt.

Kongen gav ham nemlig, da denne Lektion var forbi, den Befaling at lade dem ogsaa engang bogstavere, og da skulde det vist blive bedre.

Skolemesteren, som var færdig at gaae fra sig selv af Ergrelse, tog med Glæde mod denne Tilladelse, og lod Børnene stave følgende:

"Af Herre! lær os dog at betænke at vi maae døe, for at blive forstandige."

Ved disse Ord skyndte Kongen sig bort. Han fortalte sin kjære Gemalinde den Streg, Skolemesteren havde spilt ham, og frygtede for at Sagen skulde blive bekjendt; thi dersom Skolemesteren fortalte det, saa vilde Berlinerne gjøre sig til Gode paa hans Bekostning.

Dronningen, som hos sig selv beundrede Skolemesterens listige Indfald, raadte den frygt-

frøgtfomme Konge at sende den stakkels Mand nogle Dussin Glaster Rhinskviin, saa vilde han vist tie. Disse bleve sendt ham, og Skoleme-
steren fortiede i mange Aar dette Spøg, som en Statshemmelighed.

Robinson, Kongl. Dommer i Irland, saae en- gang, da han holdt Ret i Kildon, at en Of-
ficeer sad paa den Plads, som de Eedsvorne pleiede at sidde paa, og befalede Scheriffen at bede denne Soldat tage en anden Plads.

Jeg er ingen Soldat! svarede denne.

"Hvad er De da?" spurgte Dommeren.

Officeer!

"Nu godt, Scherif, saa sig til denne Of-
ficeer, som er ingen Soldat, at han maa forsoie sig bort."

En Geistlig spurgte en sexaarig lille Dreng: Dersom Du kan sige mig hvor Gud er, saa skal Du ogsaa have denne Apelsin. — "Dersom De kan sige mig hvor han ikke er," svarede Drengen hastig: "saa vil jeg give Dem disse to."

"Er Deres Frue Søster forløst med en Dreng eller med en Pige?" spurgte man engang et Menneske, som var bekendt for sine Indfald. "I Sandhed," svarede denne: "jeg veed ikke selv om jeg er bleven Onkel eller Tante."

"Ak vee! der er hændet en stor Ulykke," raabte en Jøde til en af sine Folk i det han slog Hænderne sammen: "en stor Ulykke; min Kone har faaet et Barn, et Misfoster med sex Fingre paa hver Haand!" — Ih! nu hvad Ulykke er der i det, svarede han, det er født til at være Klaveerspiller.

En Bonde førte engang en Kammerraad paa en meget slem moradsig Vei. — Bondens Heste kunde endelig ikke længer trække den svære Vogn tilligemed den svære Kammerraad; de bleve staaende, og uagtet Bonden pidskede dygtig paa dem, gik de dog ikke af Stedet.

Da Bonden saa, at han ikke ved noget Forsøg kunde faae Hestene til at gaae, steg han rolig ned af Bukken, aabnede Døren, og spurgte Kammerraaden meget alvorlig:

"Her:

"Herre! kan De Latin?"

Jh ja vist, svarede han, fortredeilig over dette Kudsken's Indfald.

"Nu, det er mig kjert, hvo som kan latin, kan jo komme hele Verden igjennem! — Adieu."

Og derpaa spendte han sine Heste fra, satte sig paa een og reed bort, i den Overbeviisning, at Kammerraaden med sit Latin ogsaa vist vilde komme igjennem Moradset.

Kaiser Joseph II. gik engang og spadserede i Augarten, da en stor smuk Puddel sprang op ad ham, og slet ikke vilde forlade ham.

J Begyndelsen jog Kaiseren den tilbage; men da denne vedblev at fareffere ham, saa klappede han den og beholdt den hos sig. Hund-
den fulgte med op paa Slottet, hvor han, ved nærmere at betragte den, blev vaer til sin store Forundring, at den havde et sort Halsbaand paa, paa hvilket disse Ord stod med Sølv-Bogstaver: Kaiser Joseph. Da Kaiseren, som bekendt er, godt kunde lide Hunde, saa tvivlede han ikke mere om, at denne Hund udtrykkelig var bestemt for ham og maaskee ved en ubekjendt Jægerkunst, afrettet til at springe op ad ham, og ikke forlade ham. Han spurgte forgjeves ved Hof-

Hoffet om Ophavsmanden til dette Galanterie; men al Efterspørgsel var frugteløs; ingen kunde faae noget at vide om Pudelhunden og Halsbaandet.

Efter omtrent fire Ugers Forløb spadserede Kaiseren igjen og hans tro Pudel var hos ham. Pludselig sprang den fra ham, og løb en gammel tyk Slagter imøde, som kom op ad Gaden, han nævnede nu strax Hunden ved Navnet Musel, farefferede den og glædede sig overmaade ved at see den igjen. Kaiseren, som blev meget fraperet ved denne hele Scene, gif nu hen til Slagteren, og spurgte ham om det var hans Hund?

"Ja, Deres Majestæt!" svarede Slagteren, "den har længe været borte fra mig, og jeg er ret glad over at jeg har den igjen."

Jeg seer nok, sagde Joseph, at denne Pudel tilhører ham, fordi Hunden kom ham saa glad i Møde; men, siden han har havt den, hvorledes kommer han da til at give den et Halsbaand, hvorpaa der staaer Kaiser Joseph?

"Jeg beder om Forladelse, Deres Majestæt," svarede Slagteren: "der staaer ikke Kaiser Joseph, men Joseph Kaiser; og det er mit Navn."

En vis Assessor mødte engang en Officeer paa et bredt Kortoug, i et klart Maanestjens Veir, Klokkeren otte om Aftenen. De gik begge paa de brede Stene. Da de vare komne lige imod hinanden, bleve de begge staaende, uden at vige til Siden. Da dette stumme Optrin havde varet nogle Minuter, tog Assessoren sit Uhr op, saae paa det og sagde: Min Herre! jeg har Tid til Klokkeren elleve; kan De bide saalange, er det mig kjert. Nu gik Officeren til Siden, og de skildtes meget høflig fra hinanden.

En tydsk Junker, som ligesom de fleste unge Adelsmænd, var reist til Frankerige, for der at forøde sine Penge, og ødelægge sin Sundhed, kom omsider tilbage. Da hans Farbroder snart formærkede den Forandring som var foregaaet hos ham, talte han saaledes til ham:

”Fetter, da Han var i Frankerige gjorde Han os Tydskere Skam, og nu Han er kommen tilbage gjør Han Franskmændene Vanære.”

En Kjøbmand, som var paa Parterret i Paris, følte at nogen rørte ved hans Lomme, han vendte sig derfor strax omkring, da han frygtede for at man vilde stjale hans Gulddaase, og greb ned i Lommen for at blive overbevist om Daasen og saa virkeligen var stjaalen; og da han fuldkommen erfarede denne Sags Rigtighed, betragtede han meget nøie sine Sidemænd. Een af disse, hvis hele Væsen gav tilkjende, at han maatte være den, som havde stjaalet Daasen, fattede Kjøbmanden især Mistanke til, han tog ham derfor ved Armen, og hvilede til ham, for ikke at forstyrre de andre Tilskuere, De har listet min Gulddaase af min Lomme, giv mig den strax igjen, hvis ikke lader jeg Dem strax arrestere af Bagten. — Derfor De gjør Allarm, svarede Tyven skjelvende, saa gjør De mig ulukkelig; jeg har taget Deres Daase; men vær saa ædelmodig at tage den selv igjen ud af min høire Kjols Lomme, paa det Ingen skal formærke det. Den redelige og ædelmodige Kjøbmand søiede Tyven i hans Begjering; men neppe havde han faaet Haanden i Tyvens Lomme, førend han gav sig til at raabe af fuld Hals: Hold paa Tyven! min Daase! min Daase! Nu løb Bagten strax derhen, og da Kjøbmandens Haand endnu var i Tyvens Lomme, saa troede man at han virkelig havde stjaalet Daasen. Man arre-

arresterede ham derfor strax. Denne redelige Mand som blev meget forvirret over sin Trofskyldighed maatte nu følge med Bagten; men det, som endnu var mere ubehageligt for ham, var dette, at imedens han bevaabde sig paa sin Ufskyldighed for Bagten, fandt Tyven Leilighed til at liste sig bort igiennem Trængselen med Daasen. Til al Lykke blev han greben nogle Dage derefter, da Ridsmanden fik sin Daase igjen, og Tyven Løn for sine Gjerninger.

Et ungt Menneſke, ſom var meget ſlifvurn, og ſom aldrig, hvor han kom hen, kunde lade noget ſtaa af hvad han fandt, ſom lækkert var, ja hvis Slifvurnhed gif endog ſaa vidt, at han, hvor han var bekiendt, brækkede Skabene op, og rapsede alle de lækre Ting bort, ſom han kunde finde der, blev lykkelig afvænt med denne heſlige Feil paa følgende Maade: En Dame, i hvis Huus han ofte kom, og hvor han mere end engang havde aflagt Prøve paa ſin uforſkammede Graadighed, beſlattede at revſe ham derfor. Til den Ende lod hun en Dag, da hun ventede ham, et heelt Fad fuldt af Kager og andre nydelige Lækkerbidſker ſtaa paa et Bord, ſom om hun havde glemt at forvare dem. Da nu Herren kom, lod man ham juſt gaae ind i dette Værelſe, hvor det ſtod

stod, imedens at Damen bad ham, ikke at tage det ilde op, at hun lod ham blive lidt allene. Det unge Menneske, som saae disse herlige Ting staae der, greb strax fat paa dem, og slugede en stor Deel af dem i sig, med samme Hurtighed som en graadig Kat. Lidt efter kom Damen ind, saae til Bordet, og kaldte paa Pigen. Marie! sagde hun, hvem mon der har spist af disse Kager? de vare egentlige tillavede for Musesene, og derfor var der kommet Rottetruud i dem! Da det unge Menneske horte dette, blev han bleg som et Liig, gik strax til Bekjendelse, og tilstod reent ud, at han var den Ulykkelige, som havde spist dem. Damen beklagede ham nu ret hjertelig, fæiede strax Anstalt til Midler derimod. Man gav ham Olie og Melk, han begyndte og at faste op; men desuagtet var dog hans Indbildning saaledes indtaget af Dødens Skræk, at han forlangte, at man skulde sende Bud efter Præsten. Til sidst lod man ham vide, at det Hele var en Opdigttelse, man gav sig til at lee, og sagde at han slet intet havde at frygte for, og at man kun havde villet straffe ham med dette Forehavende for hans Slikkerie. Dog, alle Forestillinger hjalp ikke, han troede stedse at Giften virkede, indtil man gav ham den tydeligste Prøve derpaa, ved at spise de overblevne Kager.

Den

Den Skræk, som han udstød, var virkelig ubeskrivelig; men den var ham tillige til stor Gavn; thi fra den Tid af, slikkede han aldrig mere.

Hertuginde af Northumberland tog engang, da hun reiste til Irland, ind i en Giestgivergaard, som kaldtes den forgylde Gaas, hvor hun for to Dage maatte betale hundrede Pund Sterling.

Da hun nu tog bort, fulgte Verten hende til Bognen, og da hun steg i den, bad han hende, at hun, naar hun tog tilbage, vilde bevise ham den Raade, at tage ind til hant igjen.

"Naar han ønsker det min kjære Mand," svarede Hertuginde, "saa maa han i det ringeste ikke igjen ansee mig for sit Skilt."

Mareschallen Lasse blev, som bekiendt er, af Fienderne tvungen til at ophæve Beleiringen for Barcelloga.

Kort Tid derefter befandt han sig i Selskab med Damer af første Rang. — En ung meget vittig Dame tog nu sin Tobaksdaase frem

og bød adskillige af de der værende Herrer og Damer en Priis, som ogsaa betiente sig af dette Tilbud til Fordeel for deres Næser. Endelig kom ogsaa Tasse og rakte Fingrene frem; men Damen trak nu Daasen tilbage med disse Ord: "De maae forlade mig min Herre, denne Tobak maatte formodentlig være for stærk for dem; thi den kommer fra Barcellona."

Man havde fortalt den berømte Abbed Boisenon, at Marechallen, den store Eurenne, var meget vred paa ham. Strax ilede han hen hos ham paa den Tid han gav Audientse. Marechallen kom nu ogsaa ind; men da han saae Abbeden, vendte han ham strax Ryggen.

"Nu er jeg fornøiet, raabde Boisenon, "jeg seer at De ikke behandler mig som en Fiende."

"Hvad mener De dermed, spurgte Eurenne?"

"Jh," blev Boisenon ved, "De har jo aldrig endnu vendt Fienden Ryggen."

"Min kære Abbed, svarede herpaa Eurenne og bød ham sin Haand; "man kan ikke være vred paa Dem, ikke engang for Spøg."

Markisen * * * kom i Strid med Engælnderen Williams om det Fortrin, som den enes Nations Genie havde for den Andens.

I det mindste, sagde han, maa De dog selv tilstaae, at den franske Nation har opfundet de allerbedste nyeste Moder — Tænk kun blot paa Manchetterne, hvilken ziirlig Prydelse ere de ikke — og have ikke alle de øvrige kultiverede Nationer antaget denne Pynt.”

Det er nu sandt nok, svarede Williams; men vi Engælndere have meget forbedret denne Opfindelse, vi lagde Skjorten til den.

En Præst spurgte en Pige i Kathechisationen.

Min Datter! er Synden noget Godt eller noget Ondt?

Pigen. Noget Godt.

Præsten. Pige! hvor kan du svare saa dumt.

Pigen. Hr. Pastor! hvor kan han spørge saa dumt.

En Læge, som vist nok maa have været meget
adspredt, blev kaldet til en Syg. Konen spurgt
te ham strax om hendes Mand's Tilstand.

Lægen. Han er meget syg.

Konen. Det veed jeg; men hvad er
egentlig hans Sygdom, Hr. Doktor!

Lægen. Hans Sygdom; — han har
Skarlagensfeber.

Konen. Men hvoraf veed De det?

Lægen. Ih! hans Hænder ere jo saa
røde som Blod.

Konen. Men, Hr. Doktor! det har en
ganstke anden Aarsag. Min Mand er Farver.

Lægen. Det er hans Lykke, thi jeg for-
sikrer Dem paa min Ere, at han maatte døe,
dersom han ikke var Farver.

